

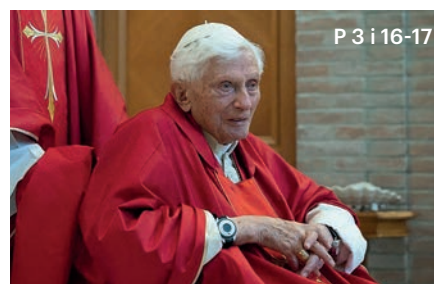

Curs de formació (projecte Connecta't), de Càritas diocesana de Terrassa.

Descartats en una societat digital

La digitalització exprés provocada per la pandèmia
exclou una de cada tres persones

P 8-13

**Benet XVI expressa la
seva «sincera petició
de perdó» a les víctimes
d'abusos**

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (52 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

MN. MIQUEL RAMÓN
Director

Benet XVI

És veritablement sorprenent com Benet XVI, un ancià de 94 anys retirat voluntàriament en un monestir, molesta tant algunes persones. Des que va deixar d'exercir el seu ministeri petrí hi ha hagut diferents intents d'acusar-lo i d'imputar-lo en casos d'abusos sexuals a menors per part del clergat, a més d'intentar desacreditar el seu pontificat i la seva incommensurable aportació a la teologia i a la vida de fe.

En aquests dies assistim a l'última posada en escena que pretén desacreditar el Papa emèrit. S'ha presentat una acusació contra ell per no haver intervingut en una reunió de l'any 1980 contra un sacerdot que havia comès abusos. Benet XVI s'ha pres aquesta qüestió molt seriosament, tant, que ha comptat amb l'ajuda d'especialistes en Dret Canònic per examinar l'assumpte. L'informe final es pot trobar fàcilment a internet. La investigació conclou que Benet XVI va estar en aquella reunió, però en ella no es va parlar que el sacerdot en qüestió era un abusador. L'aleshores cardenal Ratzinger no tenia coneixement dels fets i, per tant, no podia fer res per apartar el sacerdot.

L'informe deia que Benet XVI no va participar en aquesta reunió, quan la

veritat és que l'encarregat de redactar la versió final d'aquest informe (de 8.000 pàgines) va teclejar, per error, un «no» de més, fent que la frase fos una negació. Aquesta dada ha estat suficient perquè tots aquells als quals molesta Benet XVI hagin posat la seva maquinària de desprestigi en marxa, intentant buscar qualsevol element que el pogués inculpar. La investigació pericial aboca llum sobre l'assumpte i deixa clar que el Papa emèrit no va mentir ni va voler ocultar informació.

D'altra banda, no podem oblidar tota la feina que Benet XVI ha fet com a cardenal i després com a Papa. Es va reunir amb les víctimes en pràcticament tots els seus viatges, va portar els acusats davant la justícia, va iniciar programes de prevenció i va establir nous protocols perquè aquest pecat abominable no torni a passar.

Per què molesta tant aquest ancià de 94 anys retirat de la vida pública? La resposta està des de fa temps esculpida en el seu escut episcopal: *Cooperator veritatis*. Benet XVI és un cooperador de la veritat. La seva vida ha estat un constant testimoniar Crist com a veritat de Déu i veritat de l'home. I això, en una societat relativista com la nostra, molesta.

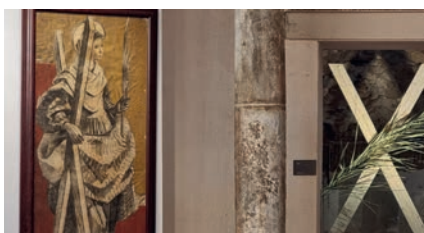
Contingut

03	Editorial
05	La setmana
06	Opinió
08	En primer pla
15	Vida eclesial
24	Opinió
25	L'entrevista
28	Carta dominical
30	Bíblia
32	Litúrgia
34	Espai lectors
36	Cultura
46	Agenda
47	Des del carrer

Mons. Salvador Cristau, nou pastor de la diòcesi de Terrassa

PÀGINA 18-19

36-37
Una cita amb santa Eulàlia

Façana de la Glòria: la vida i la fi de l'home

PÀGINA 20-21

Etty Hillesum: una dona confinada en Déu

PÀGINA 22-23

47 David Fornieles, nou director de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa a Espanya

La setmana en tuits

FRANCESC XAVIER BISBAL
I TALLÓ

@BISBALTALLO

Delegat episcopal de mitjans de comunicació de Vic

Hi ha víctimes de primera i de segona? Una comissió independent (no polititzada) que faci un estudi d'abusos contra la infància als últims 70 anys, en tots els àmbits educatius: religiosos, estatals, menors tutelats, activitats de lleure, esportius, colònies, artístics... qui ho firma?

ANNA RAMIS ASSENS
@ANNARAMISASSENS

Mare, mestra i pedagoga

La supervisió parental i la instal·lació de controls a internet han d'anar precedits de la presa de consciència i l'accés a la informació sobre els riscos de no fer-ho: formació per a les famílies des del naixement de les criatures

CARDENAL VINCENT NICHOLS
@CARDINALNICHOLS

Arquebisbe de Westminster

Avui ens alegrem de debò per Sa Majestat, la nostra reina Elisabet. Donem gràcies a Déu per la seva llum, pel jubileu de platí, pel testimoni de servei, ple de fe i dignitat. Oferim les nostres pregàries a Déu per ella i la seva família. Que Déu us beneeixi, Majestat

FERRAN BUSQUETS
@FERRANB

Director d'Arrels Fundació

Quanta gent que està en contra d'apujar el salari mínim cobra menys del salari mínim? Cap ni una

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Fenomen marià

Les Decennals de Valls van ser, del 28 de gener al 6 de febrer, una gran festa en honor a la Mare de Déu de la Candela. La religiositat, la cultura popular, la música i els espectacles lumínics van tenir un especial relleu, tot amb les precaucions pel Covid. L'alcalde, Dolors Farré, va dir el 7 de febrer a Ràdio Estel que les festes «no es poden explicar, sinó que s'han de viure». Igualment va afegir que «hi ha gent no religiosa que té devoció mariana», i que «molts, fins i tot no creients, van a la processó i a l'ofici per un sentiment compartit».

Dolors Farré va afirmar que la ciutat té vot de vila, des del moment en què «els vallencs van demanar protecció a la Mare de Déu per guarir-se i per prometre-li que, si els alliberava de la pesta negra, es faria una processó cada 10 anys per donar-li les gràcies». L'alcalde va concloure que han estat «les decennals més participades i més intenses dels seus 230 anys d'història». La missa presidida per l'arquebisbe Joan Planellas, una trobada de colles castelleres i el concert van ser algunes de les principals activitats.

L'efemèride de la setmana

23 de febrer del 1923: Albert Einstein visita Barcelona, on pronuncia algunes conferències i aprofita per anar fins al monestir de Poblet i les Esglésies de Terrassa.

Zoom

EDUARD BRUFAU

L'Ajuntament de Barcelona va atorgar a títol pòstum el 27 de gener passat la Medalla d'Or al Mèrit Cívic a Pere Casaldàliga (1928 - 2020) i al Pare Manel (1945 - 2020). D'aquesta manera, amb un acte solemne a l'històric Saló de Cent, el consistori de la ciutat va reconèixer la tasca social i caritativa d'aquests dos homes d'Església, compromesos amb l'Evangeli i amb els més necessitats.

DES DEL MONESTIR

JAUME GABARRÓ
Monjo de Solius

Llums i llumetes

«Mentre les tenebres embolcallen la terra i negres nuvolades cobreixen les nacions, sobre teu resplendeix el Senyor», deia Isaïes el dia d'Epifania, i ara jo pensava en la misèria del Covid i en Ucraïna. Com lliga? La vera Llum no es veu a simple vista, sinó en la interioritat de la fe; mirat des de fora, no sembla que el Regne de Déu ja és enmig nostre ni que Jesucrist sigui algú més que el fill de fuster.

El calendari prosaic segueix com si res —amb prou ensurts!—, mentre que religiosament anem de gran llum en gran llum, de Nadal a Paqua, passant per la Candelera. La Llum és la mateixa, la Llum de Crist, il·luminant situacions humanes tan diferents i extremes com són la tendresa d'un pobre naixement, l'horror d'una mort en creu, i

el fet insòlit, radiant, d'un sepulcre buit no perquè sí.

Ens toca viure com a cristians enmig d'aquest món —no n'hi ha d'altre—, un món que necessita llum adient enmig de foscors i fals enlluernament, si vol subsistir i no ser anorreat pel caos. Caldrà recórrer, doncs, a l'Evangeli.

Aleshores prendrem consciència de la poca cosa que som, de com és d'esplendorosa la glòria del Senyor, que ens arriba —gratuïta— perquè en siguem reflex, testimonis, per al bé de tothom. Llumetes —només— serem, si arribem a ser-ho, si descobrim i preservem la llum que porta cada situació, cada circumstància gran o petita, bona o dolenta.

«Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no

encén una llàntia sinó perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (cf. Mt 5).

Tant de bo que se'ns poguessin aplicar les paraules de sant Pau: «Tots sou fills de la llum i del dia: no pertanyem a la nit ni a la foscor» (1Te 5). «Vosaltres resplendiu en el món com estrelles en el cel, perquè manteniu amb fermesa la paraula de la vida» (Fl 2). Que fóssim, almenys, una espurna de llum. I que l'Església sigui com la lluna, que reflecteix el Sol.

Prendrem consciència de la poca cosa que som, de com és d'esplendorosa la glòria del Senyor

FERNANDO CORDERO MORALES
Religiós dels Sagrats Cors i Periodista

MIRADA AL MÓN

Enxanetes sinodals

Quan ens vam trobar a Roma les quatre comissions designades per la Secretaria General del Sínode per preparar el procés sinodal de cara al 2023, va haver-hi una intervenció, que ens arribava des de Buenos Aires, que va ressonar en mi d'una manera particular. Com que ara mateix totes les diòcesis i esglésies particulars del món estan treballant al voltant del document preparatori, em sembla important destacar allò que expressava sobre les metodologies sinodals, emprades per l'Església a Amèrica Llatina, el teòleg Carlos María Galli.

Moltes persones es pregunten per la metodologia que s'emprarà per fer les síntesis que vinguin de les diòcesis. Hi ha qui es pregunta: «Re-

alment recollirà el Vaticà tot el que es digui en la consulta diocesana?», «Hi haurà filtres perquè alguns temes no arribin?», fins i tot alguns assembleistes han protestat perquè determinats temes no van ser recollits a l'Assemblea Eclesial d'Amèrica Llatina celebrada el novembre passat. Em sembla que en el procés sinodal s'emprarà una metodologia en què s'escoltin les diferents veus, experimentades com a riquesa per continuar creixent i renovant l'Església.

En el procés sinodal s'emprarà una metodologia en què s'escoltin les diferents veus

En l'experiència de Galli, a l'hora de sintetitzar aportacions, indicava la particular força de les «perletes». És a dir, expressions literals que es distingeixen per elles mateixes, marquen un estil, inclouen metàfores. Són símbols lingüístics, fan pensar, diuen pel que diuen i, per la forma de dir-ho, enriqueixen els continguts. Aporten un plus a una formulació. Posava un exemple: «Fills orfes de pares vius.» A mi m'agrada una altra metàfora presa de la tradició cultural i festiva catalana: «l'enxaneta», el casteller que corona els castells humans. Diferents generacions, que es donen suport i que, plegades, aconsegueixen coronar un cim d'expressió comuna. Bona metàfora per al Sínode. Tant de bo es visqui així.

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El germà universal

El passat 9 de novembre, la Congregació per a les Causes dels Sants va anunciar una gran notícia per a tota l'Església. El dia 15 de maig serà canonitzat, juntament amb sis beats més, el sacerdot francès Carles de Foucauld.

Va néixer a Estrasburg el 1858. Els seus pares van morir quan tenia sis anys. A partir de llavors, ell i la seva germana van viure amb els avis materns. Foucauld sempre va tenir un gran afecte per la seva família.

Als quinze anys va patir una crisi personal que el va allunyar de la fe. Se sentia buit i ple de tristesa. Va ser l'època en què va emprendre la carrera militar, després de la qual va decidir explorar el Marroc, on va tenir una experiència vital. La solitud del desert i el contacte amb l'islam i el judaisme li deixen una empremta profunda. En tornar a França (1886) recupera la vida familiar i no deixa de resar amb aquesta pregària: «Déu meu, si existeixes, fes que et conegui».

Déu es revela al beat a través del testimoniatge silenciós de la seva cosina Maria, una dona humil, bondadosa i plena de fe, una ànima bella com l'anomenarà Foucauld. Gràcies a ella, en Carles coneix mossèn Henri Huvelin que serà el seu acompanyant espiritual i el seu millor amic.

Sota la seva guia, Foucauld va discernint la manera d'imitar més i millor Jesús. Amb un pelegrinatge a Terra Santa durant el Nadal de 1888, Foucauld inicia un camí preciós de discerniment que dura tota la vida. Profundament unit al Senyor en l'adoració eucarística, la vida de Foucauld passa per diverses etapes, de les quals en destaco algunes. Després de tres anys de vida laical a França entra

com a monjo trapenc a Síria (1890). Allí sorgeixen els primers desitjos de fundar una congregació religiosa (1893). L'any 1897 deixa el monestir trapenc i se'n va a fer de monger a les clarisses de Natzarét. Anys després (1900) es desplaça a França per rebre l'ordenació sacerdotal. Seguidament, se'n va al desert del Sàhara (1901), on s'estableix amb el desig de fundar una fraternitat de germanets i germanetes del cor de Jesús.

La fraternitat es constitueix, però no apareixen els germanets. Durant aquests anys al desert no hi ha ni un sol convertit. Però Foucauld no perd la pau, sinó que segueix profundament unit al Senyor fins a la seva mort fatídica per un tret desafortunat d'un jove durant un saqueig l'1 de desembre de 1916.

La seva vida va ser un signe d'amor a Déu i als germans. Amb raó deia de si mateix que era un «germà universal». Ell ens diu que tota la nostra vida ha de cridar que som de Jesús; tot el nostre ésser ha de ser una predicació viva, una imatge de Jesús. Una imatge que, en el cas de Foucauld, es va anar esculpint gràcies a la meditació de la Paraula, la recepció de l'Eucaristia i les llargues hores de pregària personal davant del Santíssim Sagrament.

Carles de Foucauld va anar al desert mogut per Déu. I és allí on Déu li va parlar al cor (cf. Os 2,16). També avui Déu vol parlar-nos al mig del desert de les nostres vides. No tinguem por d'obrir-li les portes. Hem de saber trobar cada dia un moment per parlar amb Ell.

Benvolguts germans i germanes, tant de bo que fem nostra la pregària d'aquest futur sant: Déu meu, feu que tots els éssers humans vagin al cel!

Digitalització excloent

El 32% de les llars catalanes pateixen la bretxa digital, que s'ha convertit en un nou factor d'exclusió social

Dani Codina

L'Isaid amb l'Alexis, el seu pare. Aquesta família, atesa per Càritas diocesana de Barcelona, va rebre aquesta tauleta per fer els deures.

FRANCESC ROIG
«La bretxa digital redueix o limita de manera greu les oportunitats de participació social, d'integració al mercat laboral o de sol·licitud de prestacions socials»

El tren de la tecnologia digital és imparable i, com més va, més accelerat; una situació que ha accentuat la pandèmia. La digitalització ha ajudat que durant el confinament i les successives onades del Covid el món no s'aturés: els mòbils moderns i altres dispositius han ajudat que l'aïllament social no fos tan intens, els tràmits amb les diferents administracions s'han facilitat virtualment, les escoles han pogut continuar ensenyant, el teletreball s'ha generalitzat sobretot en el sector serveis... Ara bé, als vagons de cua d'aquest tren hi ha viatgers en precari i molts més que ni tan sols l'han pogut agafar.

Ho revela el darrer informe EINS-FOESSA 2021 que apunta que el 32% del conjunt de les llars a Catalunya pateixen la denominada *bretxa digital*, amb tres grups socials que registren un percentatge que supera el 60% (a la diòcesi de Barcelona): les llars amb una persona sustentadora principal sense estudis o amb estudis incomplets (68,6%), les llars sustentades per persones de 65 i més anys (64%) i les llars encapçalades per persones jubilades o prejubilades (59,6%). «En una societat amb nivells de digitalització com l'actual, la bretxa digital es converteix en un motor d'exclusió que

redueix o limita de manera greu les oportunitats de participació social, d'integració al mercat laboral o de sol·licitud de prestacions socials», remarca Francesc Roig, president de Càritas Catalunya.

Aquest «nou analfabetisme del segle XXI», com el qualifica Foessa, comprèn tres àmbits: el de la manca o insuficients coneixements i habilitats per moure's pel món digital, la manca de dispositius apropiats i l'accés a dades o a una connexió a internet suficient. Aquest 1,8 milions de llars, al conjunt de l'Estat espanyol, que pateixen l'apagada digital de manera quotidiana, demanen «un referent humà clar darrere d'alguns tràmits virtuals o d'un procediment, sovint molt complexos. Si no hi és, això genera desconfiança i allunyem aquests col·lectius de les eines que permeten integrar-los: salut, escola, tràmits econòmics...», explica el director del Centre Sant Jaume, Grau Ussetti.

Administració tancada durant l'estat d'alarma

Les entitats socials, abans de la pandèmia, ja observaven que la digitalització no es podia donar per

DESSIRÉE GARCIA
«Digitalitzar
l'Administració pública
sense posar-hi els
mitjans vulnera el dret
d'accés de la ciutadania»

GRAU USSETTI
«Portem dos anys en
pandèmia i encara no
hem après a situar els
infants, sigui quina
sigui la seva situació,
al centre dels processos
d'aprenentatge»

RAFA ALLEPUZ
«Les persones que
no estiguin avesades
a les noves tecnologies
tindran menys
oportunitats per
tenir una feina»

suposada i que era un nou factor de desigualtat afegit a l'habitatge o a la feina per als col·lectius que atenen. «Amb l'estat d'alarma, d'un dia per altre tot va passar a ser en línia i moltes persones van quedar-ne fora. L'Administració va estar tancada i barrada i només s'hi podia contactar per correu electrònic o telèfon. El fet de no considerar-se un servei essencial (exceptuant Salut i Serveis Socials), els va allunyar de la ciutadania. I pel que fa a ajudes públiques, encara avui no pots subvencionar un ordinador, un mòbil o les dades. S'està demanant al tercer sector que assumeixi una part del cost; no té sentit i és incoherent», denuncia Dessirée Garcia, responsable de formació i inserció laboral de Càritas diocesana de Barcelona.

Aquestes dificultats són una de les raons que expliquen l'insuficient desplegament d'ajudes com la Renda Garantida de Ciutadania (RGC) o l'Ingrés Mínim Vital (IMV). «Tenen molts requisits, per això cau

molta gent. No són rendes pensades perquè les rebi molta gent, una altra cosa és com les anuncien. S'estan denegant expedients a persones ateses per Càritas; hi ha un tap d'expedients brutal. Clarament, ha estat un desincentivador, la gent no entén el llenguatge jurídic», aclareix Dessirée Garcia. Podria ser la burocràcia un obstacle buscat per aprimar aquestes ajudes? Des de Càritas opinen que «no hi ha hagut una intencionalitat, perquè l'estat d'alarma va ser una situació que va depassar tothom. Ara bé, digitalitzar l'Administració pública sense posar-hi els mitjans vulnera el dret d'accés. Encara no veig una capacitat de reacció per tornar a acostar l'Administració a la ciutadania: es necessita presencialitat i formació».

Immigrants, refugiats i ancians, dels més exposats

En una enquesta que la Fundació Catalana de Solidaritat amb

Curs de mosso de magatzem, de Càritas diocesana d'Urgell.

Persones Asilades i Refugiades (ACSAR) i el Centre d'Informació per a Treballadors i Treballadores Estrangers (CITE-CCOO) van fer el març de l'any passat entre 202 famílies usuàries (de 33 nacionalitats diferents), es posava de manifest que el 40% no tenen accés a internet a casa, el 86% no fan teletreball, el 70% no coneixen com accedir a les gestions administratives en línia i, finalment, el 45% dels infants no tenen accés a l'educació en línia.

Aquestes entitats consideren que «aquesta situació és un factor de discriminació i d'empitjorament de les desigualtats a tots els nivells». Per revertir-ho, demanen fer un estudi ampli sobre la bretxa digital entre les famílies immigrades i refugiades, promogut per les administracions, per veure'n l'abast real; que les administracions tinguin una atenció especial sobre els efectes de la bretxa digital pel que fa a la igualtat d'oportunitats i l'autonomia personal dels immigrants i refugiats; o que s'incorporin continguts vinculats a les gestions en línia en els mòduls d'acollida previstos en la Llei d'acollida de Catalunya.

El col·lectiu de la gent gran també està al vagó de cua, tot i els esforços [vegeu el *Catalunya Cristiana* n. 2154 del 3/01/2021], i es nota particularment en l'accés a serveis essencials, com els financers. En efecte, el tancament d'oficines (de 46.118 sucursals el setembre 2008 a 20.421 el setembre 2021) i la reducció de personal (100.000 baixes d'empleats des de la crisi financera) a les sucursals bancàries, ha provocat un desviament de l'operatòria a aplicacions digitals que demanen una perícia i uns hàbits que molta gent gran no té. A banda d'exposar-los a frauds que sovint arriben als dispositius (SMS fraudulents als mòbils...).

Alumnat amb dificultats per digitalitzar-se

S'estima que més de 180.000 infants i joves, durant el període de confinament, no van disposar de connexió amb normalitat o bé els dispositius que hi havia a casa seva eren insuficients per garantir un seguiment de qualitat del curs a distància [Qüestions de Vida Cristiana, n. 271]. «Als alumnes vulnera-

bles ja els costa estar connectats en el dia a dia; el que va fer l'estat d'alarma i el confinament, en tancar l'escola presencialment, és evidenciar encara més que aquells infants que estan al marge per seguir processos d'aprenentatge i que no disposaven de les eines d'una banda, ni de les habilitats i capacitats de l'altra, els ha deixat encara més al marge», constata Grau Ussetti.

El balanç que fan des de la Fundació Carles Blanch, vinculada als jesuïtes i que gestiona el Centre Sant Jaume al barri del Gorg de Badalona (amb escoles a la ciutat que arriben a un 50% d'absentisme a primària o a un 60% a secundària), és que «portem dos anys en pandèmia i encara no hem après a situar els infants, sigui quina sigui la seva situació, en el centre dels processos d'aprenentatge. En alguns casos, la tecnologia continua sent una dificultat i en altres l'Administració i les entitats no hem sabut treballar conjuntament per garantir que qualsevol infant pugui aprendre». I ho exemplifica en «manances molt bàsiques d'infants en processos de lectoescriptura o, en secundària, joves que no han consolidat coneixements». Per a Ussetti, «a l'escola no s'ha tingut marge per aprendre de la pandèmia; ens hi hem trobat de cop i hem intentat donar la millor resposta. Ens falta una mirada més global, recursos, formació dels professionals... Hauríem d'imaginar coses diferents per garantir que ningú en queda exclòs i que no sempre es prioritzi l'argument econòmic».

Des d'aquesta entitat, en el primer moment de l'estat d'alarma van advertir que molts alumnes estaven desconnectats malgrat els esforços i la voluntat de l'escola. «Vam tenir una ràpida resposta de molts col·laboradors privats que van facilitar terminals i connexions. Calia ensenyar a utilitzar tot això. L'eina és l'excusa per garantir un procés correcte d'aprenentatge i per ensenyar-los com desenvolupar-se. Per això vam decidir un format mixt, no volíem renunciar a la presencialitat ni a ser a prop de persones que han patit molt», recorda Ussetti, al programa *Àngels* de Ràdio Estel. En el cas de Càritas diocesana de Barcelona, durant el 2020 i gràcies al suport de diverses empreses,

220 famílies van rebre un dispositiu electrònic per fer els deures, cercar feina o realitzar tràmits amb l'administració.

Internet, un dret fonamental

Des de la Taula del Tercer Sector Social tenen clar que «el nivell de vulnerabilitat que pot provocar la manca de garantia de certs drets per no gaudir d'un dispositiu, d'una connexió ni de la capacitat per exercir un ventall de drets impossible de mesurar, i que s'articulen actualment a través de la xarxa, ens fa considerar internet com un nou dret fonamental». I ho argumenten a l'informe *Internet, dret fonamental: Propostes per reduir la bretxa digital i social*. La proposta s'encaminaria, primer, a fer que el marc jurídic reculli mesures que «generin obligacions per les administracions públiques i les empreses, com ara tarifes més favorables per a llars en risc d'exclusió (bo social digital), o la prohibició dels talls d'internet». A partir d'aquí, proposen treballar de cara a una solució comunitària que faciliti «el diàleg intergeneracional, la solidaritat, el treball comunitari,

les xarxes de suport mutu, les xarxes lliures i la seva governança».

«Si la bretxa digital està generant desigualtat, tenir connectivitat ha de ser un dret de les persones. Amb tot això, l'Administració va molt enrere, no perquè no vulgui, sinó per incoherències internes, limitacions per posar mitjans o estar obsolets. Està molt bé que el SEPE (Servei Públic d'Ocupació Estatal) tingui formació en línia per digitalitzar-se, però si no estic digitalitzada, com m'haig de formar amb l'eina?», subratlla Dessirée Garcia.

En particular, pel que fa al treball, Rafa Allepuz, professor d'Economia a la Universitat de Lleida i director de Càritas diocesana a Lleida, constata que «el teletreball, amb la pandèmia, ha crescut molt i ha vingut per quedar-se. Però les persones que no estiguin avesades a les noves tecnologies tindran menys oportunitats per tenir una feina». I apunta el repte de la convivència amb la innovació tecnològica: «S'està tecnificant molt el treball. No podem permetre que, amb les noves tecnologies, el treball es precaritzi més. Tothom ha de tenir accés a les noves tecnologies

i al seu ús. S'ha de legislar», avisa. I afegeix el repte de la formació: «Abans teníem una formació i feina per a tota la vida. Els canvis que vivim afecten les feines; per tant, cal facilitar la formació continuada, sobretot per a les persones que tenen més difícil accés a la formació», indica l'autor de *Persones i treball* (Claret, 2021), al programa *Camins de Ràdio Estel*.

En aquest sentit, un bon mirall, segons Garcia, seria reproduir el pla d'alfabetització que hi va haver el segle passat perquè tothom sabés llegir i escriure: «Una de les competències bàsiques avui és poder saber com funcionen les noves tecnologies. Per tant, cal un pla d'alfabetització i autonomia digital amb accés a dispositius i accés a xarxa.» De fet, des del programa laboral de Càritas s'està implementant el projecte Connecta't: «Són cursos d'autonomia digital de 8 hores, que distribuïm en 4 setmanes. Intentem que dominin les aplicacions i ho estem ampliant a altres espais més enllà del purament laboral, com per exemple al portal La Meva Salut, necessitats de la gent gran o relació amb l'Administració pública.»

A la Unitat d'escolarització compartida (UEC) del Centre Sant Jaume realitzen un portafolis de les activitats educatives que es duen a terme al centre (plàstica, anglès...).

Territoris «desfibrats»

El desplegament de la fibra òptica a Catalunya amb criteris de negoci especulatiu és contestat per iniciatives locals i cooperatives com la Xarxa Greta.

FERRAN REYES
«El desequilibri territorial en l'accés a la fibra òptica provoca despoblament i una apagada del coneixement»

«Està demostrat que quan arriba la fibra òptica a un lloc, el PIB puja moltíssim en 5 o 10 anys»

Tot i que l'Estat espanyol és un dels que tenen una de les millors i més àmplies cobertures amb fibra òptica, encara hi ha territoris rurals on només poden comptar amb precàries connexions de fil de coure (ADSL), fet que deixa els seus habitants en inferioritat de condicions respecte dels ciutadans urbans: «És difícil estimar a quanta gent afecta, però parlem de centenars de milers de catalans sense accés a fibra òptica. Aquest desequilibri territorial té com a conseqüència el despoblament i una apagada del coneixement. Estem parlant de no poder exercir drets al mateix nivell que a la ciutat. Per exemple, no pots triar on viure, si vols teletreballar i al teu poble no arriba la fibra; per accedir a l'educació hi ha un greuge comparatiu, això té una conseqüència acadèmica i de futur de cada persona; o qüestions de salut, que cada cop estan més digitalitzades», explica Ferran Reyes, consultor en noves tecnologies.

El fet que la fibra òptica no arribi a una part del territori és, segons Reyes, «resultat d'un model que es basa en l'*overbuilding*: es deixa en mans privades la construcció d'infraestructures, quan han de ser un bé públic. Està demostrat que quan arriba la fibra òptica a un lloc, el PIB puja moltíssim en 5 o 10 anys. Com que és un tema que la majoria de gent no entenen, les empreses privades de telecomunicacions (sovint despleguen fibra amb diners públics que arriben d'Europa) i l'administració fan el que volen. Certament, la Generalitat té la XOC (Xarxa Oberta de Catalunya), però el sistema de preus per als particulars i empreses es basa en tant el metre i això penalitza els nuclis dispersos.

Reyes va impulsar la plataforma #Enstoquenlafibra que, amb el concurs de Guifi.net, han pogut portar fibra òptica a un miler d'usuaris de Flix i Ascó, amb la Xarxa Greta. «Hem demostrat que si hi ha voluntat política és possible fer les coses. La governança i la gestió dels béns comuns, a més, és més a prop del poble, tant pels aspectes burocràtics com estratègics: a Mataró, per exemple, gràcies a Guifi.net durant el Covid van poder oferir internet a famílies que ho necessitaven», sosté Reyes. Actualment, estan mirant d'incorporar municipis de les Garrigues i la Terra Alta. Més informació al documental *Última milla*, de Hans de Dalmau, a TV3 a la carta.

SABER ESCOLTAR

Encontre de la veritat i la mentida

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

Segons una llegenda, un dia es trobaren la veritat i la mentida. La mentida va donar el bon dia a la veritat, dient-li que feia un dia esplèndid. La veritat, després de comprovar-ho, li donà la raó. La mentida afegí que el llac que hi havia davant era formós. La veritat ho comprovà i li donà la raó. La mentida va convidar la veritat a nedar.

Totes dues es despullaren i nedaren tranquil·lament. Més tard, la mentida sortí de l'aigua, es vestí amb la roba de la veritat i va marxar. La veritat, incapaç de vestir-se amb la roba de la mentida, va començar a caminar despullada i tothom s'horroritzava en veure-la.

És així com encara, avui dia, la gent prefereix acceptar la mentida disfressada de veritat i no la veritat nua.

Un dels principis necessaris per edificar la societat és la veritat. Només es pot conuiu a partir de la confiança mútua. De fet, l'organització social es basa en l'honestedat i en l'acolliment. Acceptem les opinions basant-nos en la sinceritat. Sense la veritat, la vida social s'enfonsa. La mentida comporta engany, traïció i injustícia. Es basa a manipular la bona fe dels altres per obtenir un guany. Sant Agustí digué: «La mentida consisteix a dir una falsedat amb la intenció d'enganyar.»

La mentida pot ser un pecat venial o mortal; és pecat mortal quan a través d'ella es danyen les virtuts de la caritat i de la justícia. La mentida provoca molts mals i fereix la confiança entre els homes. Alguns mitjans de comunicació en són por-

tadors i també alguns governants i gent important. Mentir comporta el menyspreu de Déu i del germà. La mentida és, en si mateixa, un sí a l'egoisme i un no a l'amor.

I què ha de fer un cristià davant la mentida? Hi ha una postura evangèlica clara: vèncer el mal amb el bé. Qui menteix ha de penedir-se del seu pecat contra Déu, contra si mateix i contra els altres. Déu vol que siguem persones sinceres, honestes i que mirem els nostres germans amb la mateixa estimació que ho fa Crist.

Un dels principis necessaris per edificar la societat és la veritat

P-J YNARAJA

Sacerdot del Montanya
ynaraja@gmail.com

Doncs sí, és una comunió de persones lliures. Ara bé, cal tenir en compte la dita: «Fa més soroll un arbre que cau que la remor de tot un bosc que creix.»

El papa Francesc és un vendaval. Aquest fenomen aixeca polseguera i estructures febles que desconcerten molta gent.

Visc a l'Església, de vegades em fa mal, altres m'entusiasma, però, per res del món, l'abandonaria.

Un país pot perillar si el seu sistema polític és antiquat, si els governants són uns ineptes, i si pateix grans calamitats.

A l'Església li pot passar una cosa semblant i ho està passant. Acabo de llegir la ressenya d'un llibre publicat recentment a França *La Trahison des pères*, de Céline Hoyer. El seu

A PROPÒSIT DE...

Crisi a l'Església?

contingut penso que és oportú.

Un país està segur si gaudeix d'un bon clima, si disposa de minerals útils o estratègicament necessaris. A la pràctica, la seva estabilitat dependrà també de les reserves d'or del seu banc nacional i de la convertibilitat de la seva moneda.

Si no em tempta l'abandonament de l'Església és perquè disposa de:

1. Càritas, la seva perla favorita, de la qual ningú desconfia.

2. Les comunitats de pregària, contemplatives, eremitiques, monàstiques, o infiltrades en la societat en la qual els toca viure. I n'hi ha moltes.

Fa més soroll un arbre que cau que la remor de tot un bosc que creix

3. Les institucions dedicades exclusivament als més pobres. Per la Gràcia de Déu, estic d'alguna manera implicat al Cottolengo i ho agraeixo a Déu. Amb altres, igualment admirables, també hi he col·laborat en altres temps. Paral·lelament, no oblidó Mans Unides, una organització emblemàtica seglar entre les bones.

4. Les missions. Les dels que marxen al Tercer Món i les dels que ens venen a evangelitzar.

Mentre em permetin participar en la celebració de les Vespres a la Cartoixa, o em convidin a presidir la missa al Cottolengo, o pugui ajudar de qualsevol manera, amb diners, acompanyant, redactar escrits que s'escampin pel món virtual fins als extrems de l'orbe, em sentiré segur, perquè, soc a la sòlida caixa forta de l'Esposa de Crist. Què més puc demanar?

Vida eclesial

Aquesta setmana Benet XVI respon a les acusacions d'encobrir abusos sexuals, Mons. Salvador Cristau inicia el ministeri episcopal, Armand Puig ofereix una meditació bíblicoteològica sobre la façana de la Glòria de la Sagrada Família i coneixem Etty Hillesum

El Papa emèrit respon a les acusacions d'encobrir les agressions

Benet XVI demana perdó a les víctimes d'abusos sexuals

AGÈNCIES
Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha enviat una carta sobre l'informe d'abusos sexuals a l'arxidiòcesi de Múnic i Freising, en la qual fa una «confessió» personal, torna a demanar perdó, expressa el seu dolor i manifesta la seva proximitat a les víctimes.

En la primera part de la carta, Ratzinger dona les gràcies a les persones que han col·laborat amb ell a l'hora d'examinar el material documental i preparar les respostes enviades a la comissió.

Com ja havia fet anteriorment, demana disculpes per l'error involuntari de la seva presència en la reunió del 15 de gener del 1980 durant la qual es decideix acollir a la diòcesi un capellà que necessitava tractament.

Benet XVI comparteix que el va afectar «profundament que el descurt es fes servir per dubtar de la meua veracitat i presentar-me fins i tot com un mentider», tot i que també remarca que està molt commogut per l'estimació rebuda aquests dies: «Estic especialment agraït per la confiança, el suport i les pregàries que el papa Francesc m'ha expressat personalment.»

El Papa emèrit expressa en la missiva el seu dolor per les víctimes d'abusos i remarca la seva experiència amb la trobada amb elles, on ha pogut percebre les conseqüències d'una «grandíssima culpa».

«He après a entendre que nosaltres mateixos caiem dins d'aquesta grandíssima culpa quan descuidem o quan no ens hi enfrontem amb la decisió necessària i responsabilitat, com ha passat i passa massa vegades», escriu el Pontífex.

Per això, Benet XVI expressa la seva «profunda vergonya, el meu gran dolor i la meua sincera petició de perdó», perquè ha tingut responsabilitats importants en l'Església. En aquest sentit, destaca que «major és el meu dolor pels abusos i errors que s'han comès durant el temps de la meua missió en els llocs respectius».

Ratzinger reconeix que cada cas

d'abús sexual és «terrible i irreparable. Em sento consternat per cadascun d'ells en particular, i a les víctimes d'aquests abusos els voldria fer arribar la meua compassió més profunda».

El Papa emèrit acaba la seva carta mostrant la seva confiança en la misericòrdia i la justícia de Déu: «Aviat em trobaré davant del jutge suprem de la meua vida. Tot i que pugui tenir molts motius de temor i por, quan miro enrere en la meua llarga vida, em sento feliç perquè confio fermament que el Senyor no només és jutge just, sinó alhora l'amic i el germà que ja ha patit ell mateix els meus desperfectes i és, per tant, com a jutge, alhora el meu advocat (Paràclit). En vistes del'hora del judici, la gràcia de ser cristià es fa evident per a mi. Ser cristià em dona el coneixement, a més de l'amistat amb el jutge de la meua vida i em permet creuar amb confiança la porta fosca de la mort.»

Informe adjunt

Juntament amb la carta del papa Ratzinger, el Vaticà ha presentat un informe sobre els fets del 15 de gener del 1980, on Benet XVI era

BENET XVI
«Estic especialment agraït per la confiança, el suport i les pregàries que el papa Francesc m'ha expressat personalment»

Benet XVI en una imatge recent.

present. S'aclareix que el Papa emèrit no sabia «ni que el sacerdot X era un abusador, ni que estava inclòs en cap activitat pastoral».

Els experts asseguren que en cap dels casos analitzats per l'informe Joseph Ratzinger estava al corrent dels abusos sexuals comesos o sospitosos de ser comesos.

La documentació no aporta cap prova del contrari i els mateixos advocats que van redactar l'informe van afirmar que suposaven amb probabilitat que Ratzinger ho sabia, però sense que aquesta afirmació fos corroborada per testimonis o documents.

Finalment, els experts neguen que les respostes que van redactar en nom del Papa emèrit minimitzessin la gravetat del comportament exhibicionista del sacerdot, sinó que «el va condemnar expressament».

En la seva resposta, Benet XVI va dir que els abusos, inclòs l'exhibicionisme, són «terribles», «pecaminosos», «moralment reprovables» i «irreparables».

Benet XVI reitera que no va tenir coneixement dels abusos comesos per sacerdots durant el seu episcopat, però demana perdó per la «grandíssima culpa» dels abusos i pels errors i subestimacions que es van produir durant el seu mandat.

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La universitat cristiana: un bé universal

Els canvis galopants esperonats per les noves tecnologies han transformat la nostra cultura i, per tant, la nostra forma de pensar i de fer. Els estudiants d'avui no són els d'ahir; i menys encara amb la pandèmia. Ensenyar i educar avui és una altra cosa, tant pel mètode com pels destinataris. D'aquí la forta crisi de les institucions educatives i de formació com ara la universitat. Fa temps que el model de la universitat ha quedat caduc. Els joves de les aules ho evidencien dia rere dia. Resistir-se és morir. I la universitat ha de sotmetre's al replantejament, al canvi, a la crítica... precisament s'enfronta a allò que ella mateixa predica.

La universitat no és només un lloc on s'aprèn una professió... sinó un lloc i un temps per a l'exercici de pensar; un lloc i un temps per a les idees, per al «ser» i un motor de transformació del món cap a millor. El joc d'equilibris entre el que és i ha de ser la universitat encara és més difícil a la universitat cristiana, que fa un doble esforç: implicar-se en la transformació del món, sentir les contradiccions pròpies i del sistema, qüestionar i qüestionar-se però defensant uns valors irrenunciables. Fixa't que la tensió que pateix la universitat és la mateixa que l'Església. Hi ha qui se sent perdut en tot això. Jo només hi veig avantatges. Cal confiar en els joves i en l'Esperit. Els joves participen de les preocupacions d'ara i de sempre i per això la universitat humanista transcendeix les fronteres i les especialitats. Tenim uns valors i una perspectiva que són un bé per a tothom. Només cal confiar i creure-s'ho.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

 Terrassa

L'inici de ministeri del nou bisbe va tenir lloc amb una eucaristia solemne el 5 de febrer passat

Mons. Salvador Cristau, nou pastor de la diòcesi de Terrassa

EDUARD BRUFAU
Terrassa

Després d'uns mesos d'impàs, la diòcesi de Terrassa ja té oficialment nou pastor: Mons. Salvador Cristau i Coll. Es tracta del segon prelat que coneix el jove bisbat del Vallès després de Mons. Josep Àngel Saiz, actualment arquebisbe de Sevilla. L'inici de ministeri del nou prelat va tenir lloc amb una eucaristia solemne el 5 de febrer passat a la catedral del Sant Esperit amb la presència de nombrosos fidels, religiosos, preveres, la major part de l'episcopat de la Tarraconense, i diverses autoritats civils.

En l'homilia d'inici de ministeri, Mons. Salvador Cristau va esbossar les línies generals per al futur immediat de la diòcesi: l'evangelització i l'esperit sinodal. Pel que fa a la primera, va animar a tothom a donar exemple d'una fe cristiana arrelada en l'esperança: «En uns moments en què experimentem un cert cansament per tants fets i situacions doloroses, el que necessitem és, sobretot, refermar la nostra fe i portar-la al món. L'evangelització ha de ser un objectiu present cada dia en els nostres projectes, les nostres intencions i les nostres activitats.» Estricta de la mateixa actitud esperançada que es desprèn del lema triat per Mons. Salvador Cristau com a pastor de la diòcesi de Terrassa: *Scio enim cui credidi*, «Sé de qui m'he refiat», paraules tretes de la carta de carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,12).

Comunió fraterna

En segon lloc, el nou bisbe de

Terrassa va recordar l'esperit sinodal de l'Església que el papa Francesc vol enfotir: «El Papa ens proposa un camí que anomenem "sinodal", un camí que hem de fer junts. Si de debò creiem que és l'Esperit Sant qui mou la seva Església, la proposta del Sínode no pot ser un tema més, no es tracta tampoc d'obrir nous debats afegint-los a tants d'altres que tenim ja plantejats. Hem de creure que és la proposta que l'Esperit ens fa a través de l'Església. El nostre objectiu no pot ser altre que aquest d'evangelitzar, donar a conèixer als altres que Déu els estima. Ho hem de fer caminant junts, sense excloure ningú, i sense que ningú se'n desentengui tampoc.» Aquest esperit de comunió fraterna serà una de les directrius de la nova etapa de la diòcesi, com ja va deixar clar el mateix Mons. Cristau entrevistat recentment per aquest setmanari (núm. 2211): «Hem de créixer molt

Mons. Cristau va esbossar les línies generals per al futur de la diòcesi: l'evangelització i l'esperit sinodal

Agustí Codinach

Mons. Salvador Cristau durant la cerimònia d'inici de ministeri.

en la comunió entre nosaltres (...) Sabem que som Església, però a vegades a la pràctica no ho vivim. (...) Cal estrènyer els llaços de fraternitat, conèixer-nos més, estimar-nos més, pregar més els uns pels altres.»

Mons. Salvador Cristau va fer referència al difícil context socio-econòmic actual i, en conseqüència, va assenyalar el deure moral que tot cristià té de servir els germans més necessitats: «No hem d'oblidar que entre els cridats hi ha també un preferits, uns predilectes del Pare, com ho va ser Maria, com ho va ser Josep i com ho som nosaltres en certa manera. Uns predilectes que són els més petits, els pobres, els més vulnerables, els febles o marginals.» Finalment, el nou pastor va compartir amb els presents la seva actitud interior davant el ministeri que se li ha encomanat: «No us puc negar que això em produeix una certa inquietud, per això necessito confiar en Ell i en vosaltres i en la vostra pregària. Sant Agustí ho expressà en un dels seus sermons: «Jo, bisbe vostre? Quina por! Però aleshores penso: Vós sou amb ells, i això em consola. Per a vosaltres soc bisbe; amb vosaltres, soc cristià.»»

Servir amb fidelitat

El nou bisbe de Terrassa inicia el seu ministeri en un context social i econòmic ben diferent del que va veure el naixement de la diòcesi ara fa gairebé 18 anys: la persistent crisi econòmica, la inesperada pandèmia de coronavirus i una vida política tensa tant a Catalunya, com a Espanya i arreu d'Europa condicionen la vida eclesial i social del moment. Mons. Salvador Cristau està disposat a servir l'Església que li ha estat encomanada amb plena consciència d'aquestes dificultats. Pel que fa a la situació de l'Església, Mons. Salvador Cristau sempre ha mostrat sintonia i fidelitat al Successor de Pere en la persona del papa Francesc, com ja ha posat de manifest en fer seu l'esperit sinodal que demana el Pontífex. El nou pastor de la diòcesi de Terrassa ja ha començat a servir-la amb l'avançatge d'haver-ne estat durant 11 anys bisbe auxiliar. La coneix bé i se l'estima, i en aquesta etapa nova la servirà amb humilitat i alhora amb fermesa, en comunió amb tots els germans que té encomanats.

La reflexió biblicoteològica d'Armand Puig es va emmarcar en la VI Setmana de la Bíblia

Façana de la Glòria: la vida i la fi de l'home

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Primer va ser la façana del Naixement, després la sagristia i el claustre, la façana de la Passió, l'interior del temple, les torres i, en guany, en el marc de la VI Setmana de la Bíblia, ha estat el torn de la façana de la Glòria.

D'aquesta manera, anualment, Armand Puig, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, va desgranant la significació teològica i espiritual de la basílica de la Sagrada Família. I també com cada any, la meditació biblicoteològica ha estat acompanyada per les improvisacions de Juan de la Rubia, organista titular de la Sagrada Família, en aquesta ocasió des de la riquesa sonora de l'orgue romàntic Cavaillé-Coll, recentment restaurat i col·locat a la cripta.

Armand Puig va aprofundir en *La façana de la Glòria de la basílica de la Sagrada Família: la vida i la fi de l'home*. Va ser el dimecres 9 de febrer en un acte que va comptar amb la presència, entre d'altres, del rector de la Sagrada Família, Mn. Josep Maria Turull, i del president-delegat de la Junta Constructora, Esteve Camps.

La reflexió d'Armand Puig, acompanyada a l'orgue per Juan de la Rubia, va tenir lloc a la cripta de la basílica.

La voluntat de Gaudí

Els tres Àlbums sobre l'obra de la Sagrada Família publicats en vida d'Antoni Gaudí només contenen unes desenes de línies en relació amb la façana principal o de la Glòria, res a veure amb les descripcions desenvolupades de la façana del Naixement, que en aquell moment estava a mig construir, i de la façana de la Passió, a les quals es dedica força més espai. Però, malgrat les aparenances, Gaudí tenia una idea clara sobre què havia de ser el conjunt de la façana de la Glòria.

Aquest va ser el punt de partida de la reflexió d'Armand Puig, que juntament amb Joan Galtés (ACS) i Francesc Torralba van configurar la comissió teològica encarregada d'estudiar i interpretar les propostes d'Antoni Gaudí a partir de la documentació original i de les demandes dels arquitectes per explicar-ne el sentit i el significat teològic, valorant-les, a més, segons els coneixements i la realitat de l'actualitat.

Així, doncs, segons va afirmar Armand Puig, «el projecte de la façana de la Glòria, tal com ha sortit de les mans de l'actual direcció arquitectònica, respon en la seva globalitat a les intencions i la voluntat de Gaudí. Gràcies a una recerca precisa i veraç, documentada i exhaustiva, la façana de la Glòria serà

Agustí Codinach

construïda segons allò que Gaudí va entendre i concebre».

«El conjunt de la façana —va explicar Puig— és una mirada sobre la vida de l'home, tot allò que constitueix l'experiència humana, tot allò que qualifica l'estatus de cada persona mentre viu en aquest món, tant des del punt de vista espiritual com des del punt de vista corporal (...) I ho fa des de la grandiositat d'una arquitectura sense parió i des d'una profunda consciència de la grandesa amorosa del Déu trinitari (...) Gaudí vol escatir, en la façana de la Glòria, quina és la vida i la fi de l'home. La resposta és l'itinerari d'ascensió cap a Déu (Jesucrist, Esperit, Pare).»

En aquest sentit, «tant en el pòrtic exterior de la façana com en la façana pròpiament dita, Gaudí hi ha volgut plasmar aquells elements espirituals i ètics que defineixen una vida viscuda segons els criteris evangèlics. I els ha connectat amb les set columnes més exteriors, vinculades amb els set dons de l'Esperit Sant, i amb les set portes de la basílica, que representen els set sagraments. Entremig, hi ha col·locat les vuit columnes, que representen les benaurances, les quals són el cor del sermó de la Muntanya, la carta magna del Regne, i, per tant, un resum de tot l'Evangeli. Les benaurances són fonaments que assenya-

Maqueta actual de guix i fotografia de la maqueta datada entre els anys 1922-1923.

len el criteri de la vida present i que menen a la benaurança sens fi.»

L'infern pel carrer de Mallorca

Tal com va comentar Armand Puig, l'itinerari d'ascensió cap a Déu comença al subsol de l'atri o pòrtic, on hi ha l'espai dedicat a l'infern, sota l'escala d'accés a la basílica: «L'infern és, per a Gaudí, "lloc de tenebres" i per això està situat en "el túnel o foradada pel qual tindrà pas el carrer de Mallorca". És a dir, els vianants i el trànsit rodat tindran la representació de l'infern ben a prop, a tocar de la vorera annexa a la basílica.»

Pel que fa a la representació concreta de l'infern, se'l relacionarà amb les calamitats i violències del segle XX: «Aquest segle —va reflexionar Armand Puig— ha testimoniado com morien milions de persones, civils i militars, en guerres d'una crueltat terrible, com eren massacrats molts innocents, com una violència sense fre portava a l'eliminació sistemàtica i sistemàtica de pobles sencers com el poble jueu, víctima de la Xoà, o com els pobles armeni i assiri, o bé duia a genocidis com el cambodjà i el ruandès, entre d'altres. Representar els inferns que hi ha hagut a la terra seria una crida a no repetir-los i a mostrar què pot succeir quan la persona es creu omnipotent i ocupa el lloc de Déu, convertint la misericòrdia en odi i destrucció de l'altre. Desconeixem si l'infern és buit o ple —això només ho sap Déu—, però sabem que en aquesta terra es pot dir "no" al germà i a les vores aquest "no" esdevé un "no" a Déu mateix.»

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Etty Hillesum: una dona confinada en Déu

MAR ÁLVAREZ SEGURA

Psiquiatra, professora del grau en Psicologia a la Universitat Abat Oliba CEU i coautora del llibre *Etty Hillesum: una mujer confinada en Dios*

En el context de la celebració del Dia Internacional de Commemoració de l'Holocaust (27 de gener) ha estat pertinent i inspirador aturar la mirada en la figura d'Etty Hillesum, al trànsit vital i espiritual de la qual, a la meitat de la bàrbara Segona Guerra Mundial, vam dedicar el llibre *Etty Hillesum: una mujer confinada en Dios*.

Qui era aquesta dona i què la fa tan formidable? Esther (Etty) Hillesum era una jove jueva holandesa de 27 anys, nascuda el 15 de gener del 1914, que va escriure un diari entre el març del 1941 i l'octubre del 1943. Era filla d'una família jueva plenament assimilada: per exemple, el seu pare, Louis Hillesum, va ser professor de llengües clàssiques en un centre d'ensenyament secundari, en el qual treballava els dissabtes. La seva mare, Riva Hillesum-Berstein, era natural de Rússia, però va emigrar a Amsterdam el 1907 com a conseqüència d'un pogrom. L'Etty va viure a Amsterdam el 1932, on estudia dret a la universitat. També estudia llengües eslaves, però, per causa de la guerra, no pot culminar aquests estudis. Continua estudiant, però, llengua i literatura russes fins al final i també imparteix classes d'aquestes matèries. Quan la deporten a Auschwitz, porta a la motxilla una Bíblia i una gramàtica russa. Viu a la Grabriël Metsustrat, a casa d'un comptable anomenat Han Wegerif, juntament amb més persones, fins a la seva partida definitiva al camp de Westerbork el juny del 1943 (es tractava d'un

camp de trànsit i internament de la població jueva. A partir del juny del 1942, com a part de l'Operació Reinhard, transportaven els interns des d'aquest camp cap als camps d'extermini de Polònia). A l'habitació d'aquesta casa l'Etty escriu la major part del seu diari. Hi testimonia el seu itinerari fins al camp de concentració d'Auschwitz, després d'haver patit humiliacions i privacions amb el seu poble. El diari descobreix una dona que amb les seves llums i ombres abraça una dignitat desconcertant.

Durant els dos darrers anys, aquest diari ha estat objecte de nombroses i profundes reflexions en el context d'un grup de sis professionals de la psicologia i la psiquiatria, del qual formo part. En aquest temps, hem llegit conjuntament i pensat sobre el diari i les cartes d'Etty Hillesum. El confinament imposat per la pandèmia del Covid-19 va ser l'oportunitat d'intensificar la nostra reflexió i intercanviar opinions entre nosaltres

El diari descobreix una dona que amb les seves llums i ombres abraça una dignitat desconcertant

La Bíblia, juntament amb Dostoievski i Rainer Maria Rilke són companys inseparables de viatge de Hillesum.

amb més assiduïtat, per finalment posar tot això per escrit.

Així, el llibre és fruit d'una reflexió compartida que sorgeix pels múltiples intercanvis que sempre ens deixaven amb set de més, de saber-ne més i de la trobada prodigiosa d'Etty amb el Bon Senyor, un Déu amb rostre cada vegada més cristià que la posseïx tendrament. Apareixen en el seu itinerari companys inseparables de viatge: la Bíblia, juntament amb Dostoievski i el seu Rainer Maria Rilke. Com a psiquiatres i psicòlogues, ens interpel·la profundament la transformació interior que va viure.

Per descriure aquesta trobada amb Déu i el seu desenllaç fem servir tres categories de l'experiència interior, a les quals l'Etty freqüentment fa referència implícitament o explícitament en el seus textos. Aquestes categories són la intuïció, el goig i la llibertat. Amb uns sagacitat fora del comú, descriu la imbricació d'aquests dons que com més s'unifiquen, més li permeten donar-se a ella mateixa amb claredat i gratitud. Són dons universals que, fins i tot sense tenir Déu com a objecte de consciència, l'apropen a la seva grandesa. L'apropen tot i que no és capaç de pronunciar el Seu nom, tot i que no reconeix la Seva carícia, i ni tan sols s'adona del Seu impuls.

Les categories exposades expliquen la divisió de l'obra en cinc capítols que desxifren aquesta unió progressiva. El primer capítol narra la història familiar i les relacions més significatives que entaula. L'Etty no divideix la realitat, sinó que la sintetitza i assumeix, fins i tot quan l'omple de confusió i desolació. Per aquesta raó, no es pot obviar la seva condició humana, les llums i ombres de la seva història i de la relació amb un home dolçament vanitós i covard, Julius Spier, el seu terapeuta i amant. Encara sota el pes de la idealització juvenil, l'Etty atribueix protagonisme excessiu a en Julius en el canvi que s'opera en ella. Sense aquest context de vida no és possible captar la seva fonda transformació. El segon capítol està dedicat a la intuïció, el tercer al goig i el quart a la llibertat. El llibre s'acaba, com a conclusió, amb una carta de les autores adreçada a l'Etty en primera persona en la qual es rescata la darrera postal escrita per ella des del vagó de tren cap a Auschwitz.

SIGNES D'AVUI

Tres preguntes al Talmud

Tres preguntes clares, directes i de gran profunditat: «Si jo no m'ocupo de mi, qui ho farà? Però si jo només tinc cura de mi, què soc? I si ara no faig el que haig de fer, quan ho faré?» [Mixnà, Pirqué Avot 1,4]. Aquest text forma part del Talmud, llibre dels jueus que recull la saviesa rabínica i que integra la Torà o Llei escrita amb els comentaris i interpretacions dels rabins en dos compendis: el primer, la Mixnà, i el segon, la Guemará.

La primera pregunta: «Si jo no m'ocupo de mi, qui ho farà?» El punt de partida correspon a la pròpia realitat personal. Ocupar-me de mi, què implica? Entrar al meu santuari interior, ser conscient de les meves necessitats, escoltar el meu cos, detectar les meves dificultats, cultivar els dons que he rebut, viure l'existència des del meu centre pro-

fund, treballar l'harmonia, actuar segons el bé... Si no tinc el meu jo veritable ben assentat, l'ego camparà lliure fent estralls.

La segona pregunta: «Si jo només tinc cura de mi, què soc?» Aquest interrogant apunta en dues direccions: (a) evitar el risc de viure pendent del propi melic, com si no existís ningú més, i (b) deixar en evidència que no tenir cura dels altres mostra la pèrdua de l'alteritat, el poder de l'egoisme i la incapacitat d'estimar. La pregunta no admet subterfugis: què soc? La resposta és demolidora. Si em de-

En la revisió de la meva jornada, aquestes tres preguntes em poden ser de gran ajuda

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

sentenc dels altres, no augura res de bo. Però moltes històries tenen un denominador comú: l'imperi de l'egoisme descarnat.

La tercera pregunta: «Si ara no faig el que haig de fer, quan ho faré?» La temptació és permanent: postergar, deixar per demà el que pugui fer avui, ja veurem... Formular propòsits sense complir-ne cap. Es tracta de viure avui i aquí. Viure ancorats en el present. Sense dilacions. Sense distraccions. Sense refugiar-se en la nostàlgia del passat. Sense somiar en les meravelles del futur, però sense fer cap passa en la bona direcció.

Cada dia, quan al capvespre o a la nit reviso la meva jornada, aquestes tres preguntes em poden ser de gran ajuda, sempre que es responguin amb sinceritat.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Avui ja ha entrat en la tercera edat. La seva infantesa i la seva joventut van estar marcades per la misèria dels temps de postguerra que, com passa sempre en les catàstrofes naturals o les provocades, crea desigualtats socials esfereïdores.

Les circumstàncies de la vida em van portar a conèixer de ben a prop la seva situació i a tenir la sort de poder contribuir a una millora de la seva vida i la de la seva família amb un sentit de compartir cristià.

Van passar els anys i vaig tenir ocasió de tornar a donar un cop de mà a un dels seus fills.

Després d'una vida difícil, després d'anys de precarietat, de dificultats de tota mena, gairebé a la

FINESTRA A LA VIDA

El gran regal de la gratitud

seva vellesa o molt a prop d'ella, Déu li ha fet un regal meravellós: un home amb el qual s'ha casat ja en la maduresa i que és capaç de donar-li la felicitat d'una vida que mai havia conegut.

I ara ve la capacitat humana d'exercir una de les virtuts que fan més feliç qui dona que qui rep.

Es desfà a fer-me feliç, tot recordant coses que ni jo sabia, evocant moments que havia oblidat i comprovant una altra vegada que proporciona més felicitat donar que rebre.

De vegades m'impressiona la seva capacitat de fer-me feliç amb coses petites, amb records meravellosos que la seva bonhomia embolcalla de bellesa per la seva manera de ser i d'agradir.

Sovint recordo unes paraules que el meu pare ens deia sobre la gratitud: «Si donéssim gràcies a Déu per tot el que rebem, no tindríem temps de queixar-nos per les coses desagradables de la vida.»

Aquesta amiga meva em dona contínues lliçons del que és la gratitud.

Proporciona més felicitat donar que rebre

«La família és fonamental per al futur de la societat»

Barbara Socha, viceministra de Família i Política Social de Polònia

Barbara Socha va ser guardonada amb el premi *Lluitadors per la família*, que promou la Plataforma per la Família Catalunya-ONU.

La ministra polonesa Barbara Socha va ser la guardonada, en la categoria internacional, de la darrera edició dels premis *Lluitadors per la família*, que promou la Plataforma per la Família Catalunya-ONU. Com a ministra plenipotenciària de política demogràfica i viceministra de Família i Polítiques Socials de Polònia, Barbara Socha ha creat el projecte Estratègia Demogràfica 2040 dirigit a superar la baixa fertilitat i garantir el relleu generacional.

Quina importància té la família per a la construcció i cohesió social tant de Polònia com del conjunt d'Europa?

Tots els països europeus reconeixen cada vegada més la importància del paper de la família. Podem veure els efectes del trencament familiar, de les cada vegada menys ganes de formar

una família, del descens de la natalitat i, en conseqüència, de l'amenaça demogràfica, el que a Polònia hem anomenat la trampa de la baixa natalitat. No hi ha dubte que la família és fonamental: per al desenvolupament sostenible, per al futur d'Europa, però també per al futur de totes les societats.

Des del punt de vista social, la família funciona com la cinta transportadora de la nostra civilització, cultura i valors. És en la família on es construeix i crea el capital social, que és fonamental per al desenvolupament, fins i tot l'econòmic. I és en la família on s'acumula aquest capital. De les últimes investigacions científiques es pot inferir que les persones que es van casar i tenir una relació duradora van viure una vellesa tranquil·la i feliç, i també són més riques que les que no van formar una família.

Quins objectius té el projecte Estratègia Demogràfica 2040?

Des del 2015, el govern de Llei i Justícia ha reconegut l'enfortiment de les famílies com una de les prioritats. La trampa de la baixa natalitat acaba de ser identificada com un dels principals reptes i barreres per al desenvolupament de Polònia. Per tant, durant el primer mandat es va introduir el programa més gran de transferències directes a famílies: el Programa 500+. Al començament del segon mandat, el 2019, el primer ministre Morawiecki va decidir ampliar el programa i desenvolupar una política demogràfica i a favor de la família integral. Per tant, el 2019 va ser designat el plenipotenciari del Govern per a la Política Demogràfica i es va iniciar el treball en el projecte d'Estratègia Demogràfica. L'objectiu és augmentar la taxa de natalitat i, en 20 anys, assolir un nivell proper a la

substitució generacional, és a dir, la taxa de 2,1.

Quines són les necessitats materials, emocionals i socials més importants de la família?

Vivim en un món orientat en gran mesura a l'individualisme, a l'èxit personal, a l'autorealització, a la carrera professional i a tots els valors que s'identifiquen principalment amb la realització professional. A la nostra societat es parla poc de la importància de les famílies: famílies basades en l'amor d'uns pares que viuen en una relació duradora en què es crien els fills. Sense això, tot el nostre futur i desenvolupament, també l'econòmic, es veurà visiblement limitat i obstaculitzat. És important reconèixer aquestes necessitats econòmiques i socials de les famílies, així com la seva contribució al desenvolupament de la societat. També ho és comprendre per què apliquem una política pro-família i com, des del punt de vista de tota la societat, cal generar consciència i capacitat de lliure elecció, on cada elecció d'estil de vida és acceptada i bona. També és important tractar en termes d'èxit personal el fet que algunes dones decideixen limitar o deixar la feina almenys temporalment, per etapes, quan la família creix. Després de tot, criar els fills i concentrar-se en la família també pot ser una font d'èxit. Aquesta realització personal no s'ha de menystenir. D'altra banda, se sap que per cada fill, l'ingrés per persona a la família minva. Per tant, les transferències directes i la política fiscal, així com totes les altres formes d'eliminar els efectes de la minva d'ingressos com a conseqüència de l'augment de la família, estan absolutament justificades i són necessàries.

Com donar suport als joves en l'emancipació i implementació del projecte familiar?

La primera barrera material a la qual s'enfronten els joves a Polònia és la manca d'habitatge i la impossibilitat de contractar una hipoteca perquè es requereix una contribució, en general, del 20% del cost, cosa que és una barrera insuperable per a moltes parelles joves. Per tant, els joves sovint posen les decisions sobre formar

«La família funciona com la cinta transportadora de la nostra civilització, cultura i valors»

«L'objectiu és augmentar la taxa de natalitat i, en 20 anys, assolir un nivell proper a la substitució generacional»

«Criar els fills i concentrar-se en la família també pot ser una font d'èxit»

una família i tenir fills, cosa que pot durar molts anys. Com a resultat, algunes parelles no aconseguiran tenir descendència i algunes limitaran el nombre de fills. Les ajudes estatals en aquest àmbit són molt necessàries. Perquè les famílies obtinguin ingressos, es creen les condicions adients a través de la transferència directa, la política fiscal, la cooperació amb els ocupadors i la implicació de totes les institucions del mercat laboral. Totes aquestes accions tenen com a objectiu permetre que les famílies combinin les funcions parentals i obtinguin ingressos.

Per donar suport als joves en la implementació del projecte familiar, també és molt important l'ambient cultural i dels mitjans de comunicació, on el missatge per als joves es limita en gran mesura a encoratjar-los a consumir i a un estil de vida molt individualista. Per sort, també tenim una base per construir altres valors, perquè els polonesos, també els joves, estan molt aferrats als valors familiars. A Polònia, la felicitat personal s'identifica pràcticament amb la felicitat familiar. Per això, ens hem d'esforçar com a societat, perquè els joves no oblidin aquests valors quan es trobin en l'etapa de decidir el futur i triar el seu estil de vida, decidir si formar una família o no.

El seu partit, Llei i Justícia, planteja polítiques contràries a la immigració. On queda l'acompliment del manament evangèlic de l'ajuda i l'acollida?

És obvi que totes les desigualtats que passen al món són enormes i fan que les persones, i en realitat nacions senceres, que avui són molt més pobres fins i tot que la població d'Europa, cerquin una vida millor. No hi ha res que no sigui natural al respecte. És el nostre deure com a països rics donar suport al desenvolupament d'aquests països, perquè aquestes persones puguin gaudir dels beneficis del desenvolupament tecnològic i econòmic als seus països d'origen, on es van criar. Per descomptat, en situacions de crisi, en situacions en què es tracti de refugiats, en situacions en què la vida o la salut estiguin en risc, tenim el deure d'ajudar. Això és absolutament indiscutible.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Banalitat del bé

Benvolguts i benvolgudes, Hannah Arendt va encunyar el concepte de *banalitat del mal* a propòsit del judici tingut a Jerusalem l'any 1961 contra Adolf Eichmann, el responsable dels trasllats dels jueus d'arreu d'Europa als camps d'extermini nazis. Amb aquest concepte, àmpliament divulgat, Arendt volia mostrar que el terror nazi no va ser obra de persones diabòliques o especialment sinistres, sinó de gent absolutament corrent que es limitava a acatar ordres i a complir la seva tasca sense preguntar-se per la bondat o la maldat de les seves accions. Eichmann va encarnar com ningú aquesta *banalitat*, tot i que no fou l'únic; van ser molts els qui van seguir la seva conducta.

Inspirat en aquest concepte de Hannah Arendt, l'autor italià Enrico Deaglio ha encunyat el concepte de *banalitat del bé* per referir-se a Giorgio Perlasca, un súbdit italià que es va fer passar per diplomàtic de l'Estat espanyol i va aconseguir alliberar molts jueus de la mort acollint-los en apartaments propietat

de l'ambaixada espanyola a Hongria i facilitant-los papers per escapar dels nazis. No fou l'únic que va actuar d'aquesta manera, sinó que hi va haver molta altra gent que va ajudar els jueus a sobreviure. Un dels més coneguts, perquè se'n va fer una pel·lícula —*La llista de Schindler*— és Oskar Schindler, l'empresari que es dedicava a salvar jueus fent-los treballar a la seva fàbrica. Però també els va ajudar Angelo Roncalli, nunci de la Santa Seu a Turquia i futur papa Joan XXIII, enviant partides de baptisme anònimes per als jueus romanesos o búlgars que les volguessin utilitzar; i tants altres personatges oficials, persones anònimes o institucions que no és possible mencionar aquí de manera exhaustiva. Tots aquests «samaritans», a més d'ajudar desinteressadament els altres, ho feien en circumstàncies dramàtiques i gairebé sempre amb el perill de la pròpia vida.

No només a l'exterior dels camps es produïa aquest tipus d'ajuda desinteressada, sinó també al seu interior. Enmig del horror en què es

veien obligats a viure els detinguts, sempre va haver-hi persones que van ajudar els altres i es van sacrificar per ells, fins al punt, en alguns casos, de donar la pròpia vida, com fou el cas del sacerdot franciscà polonès Maximilian Kolbe, que no fou ni el primer ni l'únic que ho va fer, tot esdevenint *testimonis supremes del bé*.

La manifestació suprema del mal mai no va poder apagar l'espurna de bé que nia en el cor de molts homes i dones. Perquè el bé no necessita heroïsme per a la història, sinó la simple acció humana de comprendre que som en la mesura que mirem el rostre de l'altre i l'assumim com el nostre propi reflex. El bé no és quelcom complex, sofisticat i elaborat. El bé sorgeix de la *com-miseració*, de ser capaços de sofrir amb l'altre i fer del seu patiment quelcom que em pertany.

Els testimonis esmentats mostraren com la *banalitat del mal*, en aquelles circumstàncies, tan sols podia ser combatuda amb la *banalitat del bé*.

Ben vostre.

Un ideal possible: estimar l'enemic!

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

El papa Francesc, en la seva exhortació apostòlica *Christus vivit* diu que l'amistat és un regal de la vida i un do de Déu, que tenir amics ens ensenya a obrir-nos, a comprendre, a tenir cura dels altres, a sortir de la nostra comoditat i de l'aïllament, a compartir la vida. Als cristians, aquestes paraules ens impliquen i ens obren un camí que ha d'arribar a aquella perfecció que, en paraules de sant Pau, ens demostra que «l'amor no passarà mai» (1Co 13,8). El cristià, com a seguidor de Jesús, mai no podrà arribar a dir: «No podem ser amics», sinó més aviat al contrari: «Podem ser amics!» Quin sentit tindria negar l'amistat a algú, quan ha estat Jesús mateix el qui ha dit «vosaltres sou els meus amics»? (Jn 15,14). Els deixebles de Jesús van experimentar fins on podia arribar l'amistat amb ell i quina projecció havia de tenir.

Tanmateix, l'amistat personal, apresada de Jesús i viscuda amb ell, té unes connotacions ben originals. En certa manera, ens deixa descol·locats amb la seva proposta quan diu: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleixen» (Lc 6,27-28). Arribar a aquest extrem pot semblar inconcebible quan hi ha tanta expressió d'odi i d'invitació a l'odi. El llenguatge de Jesús pot semblar que no és d'aquest món. Més encara, l'exigència d'estimar els enemics va més enllà de l'amor que

devem a cada persona, va orientada a reforçar la seva dimensió social per tal d'arribar a viure el goig de la fraternitat humana. No és potser això el que volem que sigui la nostra Església? No és aquest, l'esforç del Sínode que ha posat davant dels nostres ulls la necessitat de «comunió», de «participació» i una cada vegada major consciència de «missió»?

Posats a seguir Jesús amb la radicalitat original i exclusiva que demana als seus seguidors, ens és més fàcil entendre que aconseguir que aquest ideal és possible, perquè no som nosaltres els qui ens esforcem per arribar-hi, sinó que és el seu mateix Esperit el qui ens atreu i ens empeny des del nostre interior. Fem-li confiança, ja que en la crida ell té la iniciativa i és més que una invitació al seguiment personal: és una proposta de servei a Déu i als altres, per amor. No és, doncs, un simple seguiment ni un acontentar-nos amb fer el que tothom fa. «Si estimeu els qui us estimen..., si feu bé als qui us en fan..., si presteu diners als qui de cert us els tornaran...» (Lc 6,32-34). Actuant així, què fem de més?, què fem d'extraordinari? Primer ha de ser la donació abans que l'exigència, la gratuïtat abans que posar preu, la confiança abans que la sospita, l'amor abans que la indiferència. Estimar els enemics serà el plus de l'amistat, la incorporació a la fraternitat, allò aparentment impossible s'haurà fet possible, realitat.

COMENTARI DE LA PARAULA

Un cristià ha de marcar la diferència

GLORIA MONÉS

Si parem atenció, veurem que el text està dedicat: «Vosaltres que escolteu.» Jesús s'adreça als seus com s'adreça també a mi, avui, quan llegeixo o escolto aquest text. Se'ns presenta la regla d'or en tota relació humana: «Feu als altres allò que voleu que ells us facin.» La frase en negatiu (No facis a un altre allò que a tu no t'agrada) la trobem en el llibre de Tobies (Tb 4,15) però, en positiu, el text apareix només a l'evangeli. Tots sabem prou bé com ens agrada de ser tractats. Necessitem afecte, valoració, que ens compreguin, que ens escoltin, que ens acceptin... Doncs bé, Jesús ens diu: Si ets dels meus, has de fer-ho així i no tan sols amb els qui et cauen bé sinó amb tothom. Ell sap que això que ens demana no és fàcil; per aquest motiu complementa l'exigència presentant tres motius clars i contundents:

Primer, un deixeble seu, un cristià, ha de marcar la diferència: «Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agair? També els pecadors estimen aquells que els estimen.» És gairebé normal correspondre a qui ens estima. No és tan normal mantenir l'afecte a qui creiem que no n'és mereixedor. Tanmateix el motiu no és pas que ells s'ho mereixin; si som persones sinceres haurem de reconèixer que tampoc nosaltres som mereixedors de tants dons que constantment rebem del Pare.

Segon, se'ns vol esperonar amb una promesa apassionant: «Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar.» Déu no es deixa guanyar mai en generositat.

Tercer, si som fills, hem d'assemblar-nos al nostre Pare. «Si-gueu compassius com ho és el vostre Pare.» L'amor fidel i entranyable està en l'ADN de Déu: «Jo soc compassiu i benigne.» El salm responsorial ens ho recorda. Aquesta compassió es posa constantment en relleu tant a l'Antic com al Nou Testament. Estem fets a imatge i semblança de Déu, éssers relacionals amb capacitat de crear i fets per estimar, però si la imatge la portem inscrita en nosaltres, la semblança l'adquirim en la mesura que actuem com el nostre Pare del Cel que estima a tots, especialment els més febles i necessitats.

En llegir aquest text m'adono que estic lluny del que proposa Jesús perquè a vegades em costa donar temps, comprensió, valoració o perdó fins i tot als qui tinc més a la vora. Per això, ara li demano aquesta gràcia: Senyor ensenya'm a acollir amb cor agraït el teu amor per tal d'esdevenir canal d'aquest amor, estimant gratuïtament i entranyablement com tu ens estimes.

M. CLAUSTRE SOLÉ

Religiosa de la Companyia de Maria, biblista

CONSULTORI BÍBLIC

JAUME SIDERA, cmf

Com entén Jesús la Llei jueva?

Primer, què entén Jesús per «lleï». Jesús no tenia altra Llei que la jueva: la Torà o Moisès, els profetes i els salms contenen l'essencial de les Escripures. La coneixia, la llegia i la practicava. El dissabte, les festes i les normes morals. La Torà «és la paraula de Déu escrita en la vostra llei» (Jn 10,34-35). Començant per Moisès i els profetes els explicà els passatges de les Escripures que es referien a ell, els obrí l'enteniment perquè les compreguessin (Cf. Ac 24,27.44).

Com l'entén: No ha vingut a anul·lar la Llei i els profetes sinó a donar-los el ple sentit, i en dona uns exemples. «Déu digué: no mataràs, no cometis adulteri, no trenquis el jurament, honra el pare i la mare.» I precisa l'abast de cada manament amb criteris nous: El dissabte és per a l'home... Misericòrdia vull, no ofrena de víctimes. Té empatia carregant-se les nostres febleses (Mt 8,17; Is 53,4; Mt 12,18-21; Is 42,1-4).

Jesús comenta l'Escriptura i se l'aplica: «Si algú té set, que vingui a mi i que begui» (Jn 7,37). A la sinagoga de Cafarnaüm teixeix una «homília» sobre els mots: els donà a menjar el pa de cel. Ell és el Pa de vida. S'identifica amb el Bon Pastor. I a la sinagoga de Natzalet es fa seu el programa d'Isaïes: «l'Esperit del Senyor reposa sobre meu.» La passió de Jesús no s'entén sense el rerefons del servent de Jahvè. A la creu Jesús resa i viu el Salm 22 i crida: «Elí, Elí, per què m'has deixat així, tan sol. Tinc set.» I confia amorosament el seu alè al Pare (Sl 31,6).

Escrivia sant Jeroni: «*Ignorantia Sripturae ignorantia Christi est.*» El desconeixement de l'Escriptura comporta el desconeixement de Crist. Tot l'evangeli és un empedrat de citacions directes o indirectes de l'Antic Testament. Ara podrem comprendre millor què significava per a Jesús «la llei jueva». Era la seva.

PER A CONSULTES:

REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge VII de durant l'any

Lectura primera

ISa 26,2.7-9.2-13.22-23

Déu t'havia posat a les meves mans, però jo no t'he volgut fer res de mal

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?»

Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà.

Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància.

David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

Al·leluia

Jn 13,34

Us dono un manament nou, diu el Senyor; que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat.

Salm responsorial

102

Beneeix el Senyor, ànima meva, del fons del cor beneeix el seu sant nom.
Beneeix el Senyor, ànima meva, no t'oblidis dels seus favors.

R. El Senyor és compassiu i benigne.

Ell et perdona les culpes i et guareix de tota malaltia; rescata de la mort la teva vida i et sacia d'amor entranyable. *R.*

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor. No ens castiga els pecats com mereixíem, no ens paga com deuria les nostres culpes. *R.*

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres com l'Orient és lluny de l'Occident. Com un pare s'apiada dels fills, el Senyor s'apiada dels fidels. *R.*

Evangelí

Lc 6,27-38

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrar? També els

Lectura segona

ICo 15,45-49

Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dona vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrar? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, qui us ho ha d'agrar?

També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

Febrer

20. DIUMENGE

Diumenge VII de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Samuel 26,27-9.12-13.22-23 / Salm 102 / 1 Corintis 15,45-49 / Lluç 6,27-38
SANTORAL: Amada, rel.; Eleuteri, b.; beat Maurici Proeta, rel.; Nemesi i Potami, mr.

21. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 3,13-18 / Salm 18 / Marc 9,14-29. O bé: **Sant Pere Damià** (ML), Blanc.
SANTORAL: *Misteriosa Llum de Manresa*. Claudi, mr.; Dositeu, monjo.

22. DIMARTS

Càtedra de Sant Pere Apòstol (F), Blanc. Lectures: 1 Pere 5,1-4 / Salm 22 / Mateu 16,13-19
SANTORAL: Elionor, reina; Margarida de Cortona.

23. DIMECRES

Sant Policarp (MO), Vermell. Lectures: Jaume 4,13-17 / Salm 48 / Marc

9,38-40

SANTORAL: Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra.

24. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 5,1-6 / Salm 48 / Marc 9,41-50
SANTORAL: beata Josepa Naval, rel.; Modest, b.; Primitiva, vg.; Sergi, monjo i mr.

25. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 5,9-12 / Salm 102 / Marc 10,1-12
SANTORAL: Cesari; beat Sebastià d'Aparicio, rel.; Valeri, erm.

26. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 5,13-20 / Salm 140 / Marc 10,13-16. Girona i Sant Feliu de Llobregat: **Santa Paula Montal** (MO), Blanc.
SANTORAL: Alexandre, b.; Nèstor, mr.; Porfiri, b.

El Sant 26 FEBRER

Santa Paula Montal

L'Europa occidental del segle XX, en procés d'industrialització, va viure l'eclosió de noves congregacions dedicades a l'ensenyament, sobretot de les nenes. Una d'aquesta fundacions, les Escolàpies, va néixer a Catalunya de la mà de santa Paula Montal (1799 – 1889).

Aquesta filla d'Arenys de Mar es va quedar òrfena de pare amb 10 anys i va haver de treballar per tirar endavant la família, amb quatre germans que eren més petits que ella. D'adulta la dedicació a la infància la va desenvolupar obrint a Figueres, amb la seva amiga Agnès Busquets, una escola femenina, perquè fins llavors les nenes només solien rebre classes de costura. Vist l'èxit d'aquesta primera iniciativa, en va fundar una altra a la seva vila natal i després en altres pobles i ciutats de Catalunya. Finalment, per tal de poder portar a bon port tota aquesta obra, el 1847 va fundar les Escolàpies, seguint l'exemple de sant Josep de Calassanç. Va ser canonitzada per Joan Pau II l'any 2001.

L'acció litúrgica de les benediccions

CONSOL MUÑOZ
Franciscana Missionera

Al n. 61 de la constitució *Sacrosanctum concilium* se'ns diu: «...la litúrgia dels sacraments i dels sacramentals fa que, en els fidels ben disposats, gairebé tots els actes de la vida siguin santificats per la gràcia divina que emana del misteri pasqual de la passió, mort i resurrecció de Crist, del qual tots els sacraments i sacramentals reben el poder, i també fan que l'ús honest de les coses materials es pugui ordenar a la santificació de l'home i a la lloança de Déu.»

Referint-se a la qüestió dels sacramentals, el decret de la Congregació per al Culte Diví, del 31 de maig del 1984, comença així: «Entre els sacramentals instituïts per l'Església per al bé pastoral del poble de Déu, la celebració de les benediccions ocupa un lloc característic. Aquestes, en efecte, pel fet de ser accions litúrgiques, porten els fidels a la lloança divina... i santifiquen adequadament les diverses circumstàncies de la vida.»

Seria bo i desitjable per als cristians, que la nostra vida quotidiana estigués impregnada del sagrat. La participació en els sacraments, en la Litúrgia de les Hores, són puntals en els quals basem la santificació del dia i la nostra lloança

a Déu, però també l'Església ha posat a la nostra disposició uns sacramentals, als qual hem de donar tot el seu sentit litúrgic i, per tant, servir-nos-en com a ajuda a la nostra vida de fe.

En el *Benediccional* tenim un ventall ampli de benediccions, per santificar adequadament les diverses circumstàncies de la nostra vida. A manera de repàs breu, i per veure'n el conjunt, en cito la composició: consta d'una primera part amb les «Benediccions que es refereixen directament a les persones.» La segona part conté les «Benediccions que pertocquen a les construccions i a les diverses activitats dels cristians.» La tercera part es refereix a la «Benedicció de las coses que dins de les esglésies es destinen a l'ús litúrgic o a les pràctiques de devoció.» La quarta part està dedicada a la «Benedicció de certs objectes de devoció del poble cristià.» Y, per acabar, la cinquena part exposa les «Benediccions per a diverses circumstàncies.»

Constatant aquesta riquesa, hauríem de celebrar les benediccions considerant-les com a accions importants, per donar sentit de fe a les realitats quotidianes de la vida i com a companyia en el nostre pelegrinatge diari.

Restauració dels murals de l'absis del santuari de la Salut

MERCÈ MENA
Sabadell

El dissabte 15 de gener, a les 17.30 hores, va tenir lloc l'acte d'agraïment als donants per la restauració de les pintures d'Antoni Vila Arrufat corresponents a l'absis del santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell. Aquestes impressionants pintures murals, realitzades amb la tècnica anomenada *marouflage*, representen escenes de la vida de la Mare de Déu.

Volem donar les gràcies a l'alcalde de Sabadell, als representants municipals, al vicari episcopal, als membres del consell i del patronat, a la representació d'entitats i empreses, així com a tots els particulars que ens hi van acompanyar.

Cal destacar també l'extraordinari concert que ens va oferir l'Orfeó de Sabadell.

A tothom, el nostre agraïment més sincer.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de

SLABBINCK

FULGON SERVICE

veremundo@veremundo.com

www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

Postals des d'Andalusia

Les «disfresses» de Déu

Els pobles andalusos preparen la festa del Carnestoltes cadascun amb les seves tradicions peculiars. A Còrdova, la frase més repetida era que «finalment, podrem gaudir del Carnestoltes al carrer». I a començaments d'aquest mes de febrer, a la plaça de la Corredera, de Còrdova, va tenir lloc la «salmorejá», plat molt típic d'aquests dies, i la selecció dels «sultans», «els representants de la festa durant tots aquests dies», mentre sonaven els primers cuplets i pasdobles. L'argument central de les festes carnavalesques és la crítica social, «amagada» en l'anonimat de les màscares i les disfresses. Són dies de concursos, d'expansió, de deixar volar, a través de les còpies, tot aquest «cabal de descontentament» que molts sectors socials porten dins.

El tema ambiental ens endinsa en un dels missatges cristians que hem de tenir molt en compte: les «disfresses» de Déu. No és fàcil reconèixer Déu, perquè Ell ha triat el costum de viatjar d'incògnit, de semblar un altre, de presentar-se com un qualsevol, d'adoptar les «disfresses» més impensades.

«Creient», va escriure Pronzato, «és qui sap reconèixer Déu a través del rostre de qui té fam, de qui té set, de qui està malalt, sol, desesperat, empresonat.» L'Encarnació és això: Déu que «baixa», que es fa home, que es confon amb els homes. A nosaltres ens correspon «descobrir» la seva presència. Malgrat que moltes de les seves «disfresses» ens desconcertin.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

Un 98% sense investigar

Seria interessant saber per quin motiu la Fiscalia General de l'Estat i el Ministeri d'Igualtat accepten una petició d'investigació sobre abús sexual a menors però només dels que s'han comès dins les institucions de l'Església catòlica, que potser no arriben ni al 2% del total, i en queden un 98% sense investigar.

L'Església ha assumit la seva responsabilitat i procura resoldre el millor que pot la gran patacada que l'afecta i el perjudici que ha presentat per a la majoria dels seus membres que viuen fidelment la virtut de la castedat. L'Església és santa però els seus components som pecadors com tothom, no obstant, procurem millorar i demanar perdó i reparar sempre que és possible. Quines altres institucions ho han fet o ho estan fent?

El més sorprenent d'aquesta qüestió és que no es tinguin en compte els infants i adolescents que han sofert abusos i quedin exclosos en un 98% en aquesta investigació els seus violadors. No tenen la mateixa dignitat i els mateixos drets que els altres?

On són el Ministeri de Justícia i el Ministeri d'Igualtat? Per a què serveixen?

M. ANTÒNIA GARCÍA
Barcelona

I encara no plou?

Alerta amb la sequera que tenim a sobre, i ara arriba l'estiu.

Però... tenim només sequera d'aigua? O una mica de sequera de fe i de pregària demanant la pluja?

M'agradaria sentir demanar a les pregàries de les misses aquest do natural que tant necessitem, que ens l'envii des del cel.

Canta el Salm 84: «Déu ens donarà la pluja, i la terra donarà el seu fruit.»

Sota el substrat de la pandèmia mundial, hi ha soterrades moltes de les nostres accions, que a Déu no li han agradat, i segurament ens envia diversos avisos perquè la nostra actitud faci un tomb.

Senyor, Déu de l'univers, amorosiu i amareu la terra amb el vostre do d'enviar-nos l'aigua que tant necessitem.

«Renoveu la nostra vida, com l'aigua renova l'estepa del Nègueb», diu el Salm 125. Us ho demanem Senyor, que així sigui.

PELEGRÍ BERNIAL
Mollet del Vallès

Conciliació entre vida laboral i vida familiar

Davant la situació demogràfica en què estem entrant a Occident, però especialment al nostre país, penso que abordar de manera eficaç la conciliació entre la vida laboral i la familiar, els ajuts directes a les mares menors de 30 anys, l'augment de les deduccions per fill a l'impost sobre la renda, o l'ampliació de places d'escola bressol, són algunes decisions que marquen un canvi real en les polítiques de natalitat. La combinació de desenvolupament econòmic, per aturar l'atur juvenil, i les polítiques de natalitat, és una bona marca d'identitat per al govern que es consideri progressista.

JESÚS D. MEZ MADRID
Girona

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Una cita amb santa Eulàlia

El Museu Diocesà de Barcelona organitza una exposició sobre la patrona de la Ciutat Comtal

MAC

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Santa Eulàlia de Barcelona era una noia de tretze anys que va ser martiritzada al segle IV, sota el govern de l'emperador Dioclecià, per no renegar de la seva fe cristiana. Ella és la protagonista d'una esplèndida exposició que es pot visitar fins al proper 27 de març al Museu Diocesà de Barcelona i a la catedral barcelonina.

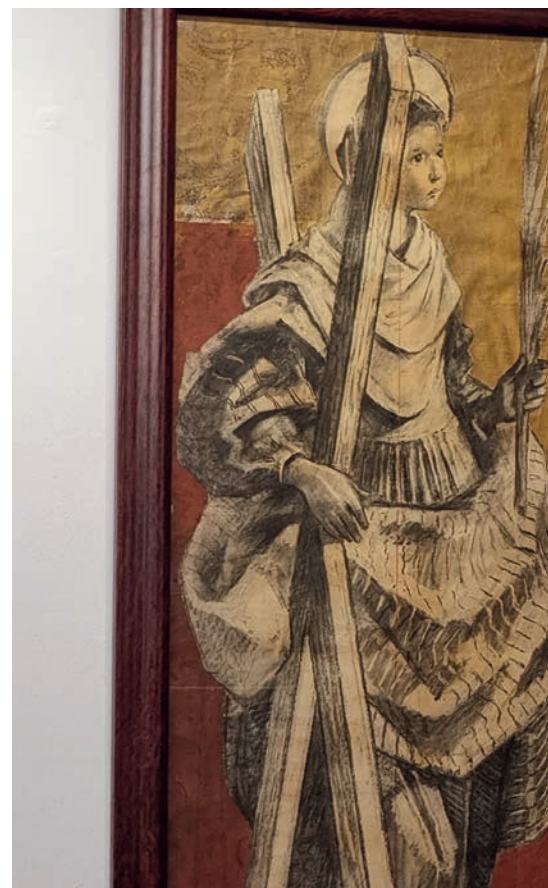
Aquesta proposta cultural aprofundeix en la història de la santa, amarada tant de llegenda com de devoció. *Santa Eulàlia de Barcelona, la ben parlada. Una ciutat, una patrona*, comissariada pels folkloristes Amadeu Carbó i Nil Rider, apropa a la ciutadania el patrimoni iconogràfic i documental que s'ha anat forjant al llarg dels segles al voltant de la santa.

«La mostra posa en el centre del seu discurs l'advocació de santa Eulàlia i el seu patronatge a Barcelona a partir de l'arqueologia, d'obres d'art de diverses èpoques, de la seva tradició oral i de la presència de la santa arreu del món», explica Amadeu Carbó. I revela que s'ha pogut esbrinar, gràcies a l'anàlisi de textos hagiogràfics i litúrgics, que «santa Eulàlia de Barcelona i santa Eulàlia de Mèrida eren dues persones diferents».

Tradició iconogràfica

La iconografia de la santa barcelonina té l'origen en el relat de la Passió escrit pel bisbe Quirze, de Barcelona, a finals del segle VII. Se la sol representar amb túnica i mantell, com a donzella verge. Els seus atributs són la palma del martiri i, a partir del segle XIV, la creu en forma d'aspa.

Això és posa de manifest en diverses peces que es poden contemplar a l'exposició: un plafó

ceràmic dels segles XVII-XVIII; l'oli sobre tela *Martiri de santa Eulàlia*, del segle XVIII, fet pel cercle de Josep Flaugier; una imatge esculpida per Pere Costa entre els anys 1733 i 1738, i un esbós de Josep Obiols i Palau, realitzat el 1954 amb carbó i guaix sobre paper per al retaule de la Immaculada de la parròquia de Sant Joan Baptista de Vilassar de Mar.

Tresors patrimonials

«Un dels tresors que s'hi poden admirar és l'estendard de la confraria de Santa Eulàlia, amb brodats originals del segle XVIII, procedent de la catedral de Barcelona», assenyala Nil Rider. Aquest estendard, que encapçalava sempre totes les processons de la catedral, té brodada la imatge de santa Eulàlia damunt d'un núvol, el qual sosté els seus símbols: la palma del martiri i la creu en forma d'aspa.

Una altra de les peces magistrals de la mostra és un pergami datat l'any 1337, on consta la intenció de canviar de lloc el sepulcre de santa Eulàlia durant unes obres a la catedral. Per aquest motiu, les despulles de la patrona es van por-

La mostra presenta el patrimoni iconogràfic i documental que s'ha anat forjant al llarg dels segles al voltant de la santa

Esbós d'una imatge de santa Eulàlia (1954), feta per Josep Obiols i Palau.

tar, embalades, en processó, a la sagristia. Dos anys més tard, van ser traslladades a la cripta, el seu emplaçament definitiu.

Rellevant és també un ostensori retaule, del segle XVI, executat amb argent repussat i cisellat, on destaca l'estilitzada figura de santa Eulàlia, procedent de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. I un document del 1641, en què es llegeix que el Consell de Cent i el Capítol de la Catedral de Barcelona van decidir organitzar una processó en honor de la patrona de la ciutat. Una processó que, per cert, es feia cada 12 de febrer fins a finals de la dècada del 1960.

Espai catedralici

Així mateix, l'exposició posa en relleu la presència de santa Eulàlia a la catedral barcelonina: les claus de volta, els vitralls, el claustre, el cor... Ara bé, si hi ha un espai eulalienc per excel·lència és la cripta. Aquest espai compta amb un sepulcre esculpit per l'artista italià Lupo de Francesco, on es representa el martiri de santa Eulàlia. En aquest mateix espai hi ha també el sepulcre i la làpida funerària del segle IX.

«Santa Eulàlia» (1733-1738), de Pere Costa, que pertany al Museu i Tresor Santa Maria del Pi.

Una vida al servei de la veritat

MN. TEODOR SUAU

La preocupació constant per la bona cultura del nostre editor Lleonard Muntaner ha donat a llum la col·lecció *En Diàleg*, que compta ja, amb aquest, trenta-tres volums. La idea és conservar la memòria de persones significatives per a la història local. El format: el diàleg entre el protagonista del llibre i una segona persona que cerca posar en relleu allò més interessant de l'entrevistat. Hi ha un risc: caure en la lloança fàcil, d'una banda, o en el parany de voler-ho dit tot sobre l'entrevistat, en aquest cas, el P. Josep Massot, monjo de Montserrat, mallorquí de sempre i prou conegut en l'àmbit dels Països Catalans, de l'Estat Espanyol i d'arreu de l'univers cultural. L'entrevistador és el Sr. David Ginard i Féron, doctor, professor d'Història Contemporània a la nostra UIB, autor prolífic i reconegut de moltes publicacions.

El primer encert del llibre: delimitar la perspectiva. El segon, no deixar al marge la referència biogràfica

que aporta el moment existencial del camí desgranat al llarg de les quasi 140 pàgines del volum resultant. L'objectiu que es van marcar els dos autors és el tercer dels elements que m'agradaria subratllar: posar a l'abast del lector la trajectòria d'algú dedicat vitalment i professionalment al conreu de la història i de la llengua catalana.

No li cal a l'entrevistador més que aportar les dades per suscitar l'admiració envers l'entrevistat: erudició, coneixements amplíssims, dedicació, paciència, constància, encert en l'elecció de la temàtica general de les investigacions i una allau de producció són els pilars que sostenen una vida al servei de la veritat; en aquest cas, sobretot, de la veritat d'un bocí de la nostra història recent, que és la guerra civil a Mallorca. Repeteixo: li ha bastat a l'entrevistador dir el que hi ha per fonamentar la certesa que el P. Massot és un personatge essencial per a nosaltres.

El P. Josep Massot ha portat a terme una intensa activitat al llarg de la seva vida i resulta admirable llegir aquesta vida a partir dels resultats del seu treball. No ha perdut mai, però, ni la mallorquinitat en la seva consciència de persona ni la relació amb la nostra terra, molt especialment quan no era gens fàcil desenvolupar en una societat tancada com fou la nostra durant el franquisme qualsevol mena de funció intel·lectual. És un mèrit ben seu. La certesa que la memòria és la que acaba per salvar els pobles i que aquesta memòria sempre és infinitament manipulable estic segur que, en el seu fur intern de monjo, el va acabar de decidir a explorar aquesta temàtica. Per a nosaltres, una sort. Per a ell, un exercici constant de confiança en la veritat, en la capacitat de la ciència històrica a l'hora d'interpretar les dades adquirides i de voluntat per portar fins al final els objectius establerts, sempre de cara a un futur millor.

David Ginard i Féron

Josep Massot i Muntaner
El combat per la història

Pròleg de Paul Preston

David Ginard i Féron,
«Josep Massot i
Muntaner.
El combat per la
història» (2021),
publicat per
Lleonard Muntaner
Editor, col·lecció
En Diàleg, 144 pàg.

50

ELS FILLS SÓN VÍCTIMES INNOCENTS quan els seus pares se separen

El papa Francesc fa una crida insistent a prestar la màxima atenció als més fràgils i que, per això mateix, patiran més directament les conseqüències de la separació, sigui quin sigui el motiu que l'hagi provocat. Estem parlant dels fills, que no són gens culpables dels problemes de relació que poden haver sorgit entre el seu pare i la seva mare.

Reconèixer el fet lamentable de les separacions i els divorcis no és suficient per a l'Església, que ha de fer tot el que estigui al seu abast per ajudar a pal·liar els efectes d'aquest problema tan greu. Segons el papa Francesc, aquesta és una qüestió summament rellevant, i cal que sigui afrontada amb una gran comprensió.

«Els Pares sinodals també han destacat les conseqüències de la separació o del divorci en els fills, en qualsevol cas víctimes innocents d'aquesta situació.

Per damunt de totes les consideracions que vulguin fer-se, cal que el bé dels fills sigui la primera preocupació, que no ha de ser deixada de banda per qualsevol altre interès o objectiu.

Als pares separats, els prego: mai, mai no heu de prendre el fill com a ostatge. Us heu separat per moltes dificultats i per molts motius; la vida us ha posat aquesta prova, però **els vostres fills no han de patir les conseqüències d'aquesta separació; mai no han de ser usats com a ostatges contra l'altre cònjuge.** Que ells puguin créixer escoltant que la mare sempre parla bé del pare, i que el pare sempre parla bé de la mare.

És una irresponsabilitat danyar la imatge del pare o de la mare amb la finalitat d'acaparar l'afecte del fill, amb la intenció de venjar-se o bé per defensar-se. Actuar d'aquesta manera afectarà la tranquil·litat interior del fill i li causarà ferides difícils de guarir» (AL 245).

Per tot això, Francesc invita l'Església a adoptar una actitud activa davant d'aquesta complexa i difícil situació, i crida l'atenció als agents de la pastoral familiar per tal que col·laborin en la guarició de les ferides dels pares i els ajudin espiritualment, perquè tot això redundarà en benefici dels fills. Un primer pas podrà consistir a fer

tot el que sigui possible perquè els pares afectats se sentin acollits i acompanyats per la comunitat cristiana, i també a sortir al pas d'aquelles necessitats dels fills que no puguin ser ateses degudament en la llar familiar, sobretot assegurant l'accés a una educació integral amb l'ajut de les institucions educatives catòliques.

«L'Església, que comprèn les situacions conflictives que han de travessar els matrimonis, no pot deixar de ser la veu dels més fràgils: els fills que sovint pateixen en silenci.

A pesar de la nostra sensibilitat aparentment evolucionada, i de totes les nostres refinades anàlisis psicològiques, avui em pregunto si no ens hem anestesiat també pel que fa a les ferides de l'ànima dels infants. Sentim el pes de la muntanya que aixafa l'ànima d'un infant en les famílies en les quals les relacions mútues no són bones i causen danys, fins al punt de trencar el vincle de la fidelitat conjugal?

Aquestes experiències negatives no ajuden els infants a madurar per esdevenir capaços de compromisos definitius. Per això, **cal que les comunitats cristianes no deixin sols els pares divorciats que han iniciat una nova unió.** Al contrari, els han d'acollir i els han d'acompanyar en la seva funció educativa.

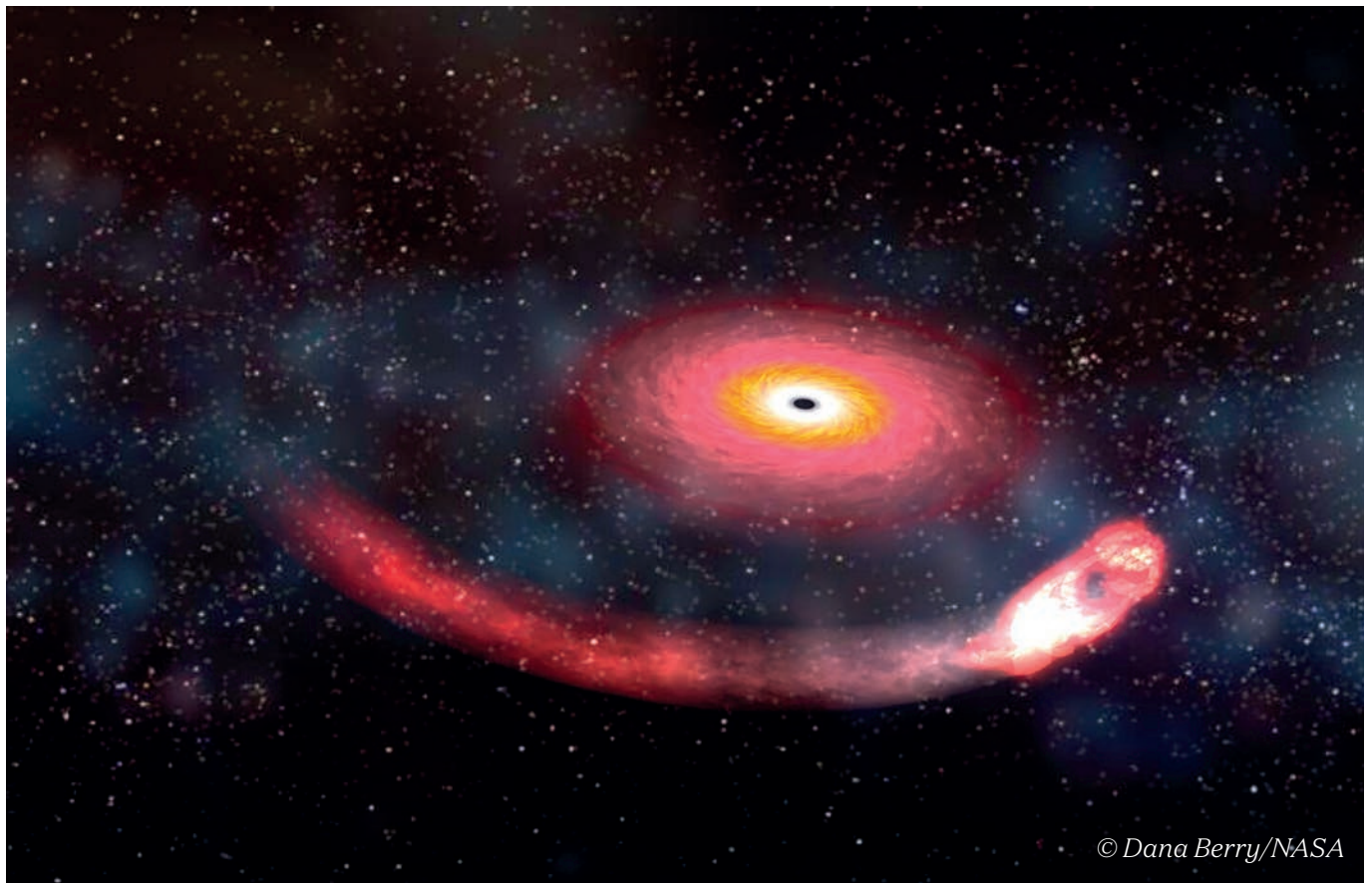
Perquè, com podem recomanar a aquests pares que facin tot el possible per educar els seus fills en la vida cristiana, donant-los l'exemple d'una fe convençuda i practicada, si els mantenim allunyats de la vida de la comunitat, com si estiguessin excomunicats? **Cal actuar de tal manera que altres càrregues no s'afegeixin a la que els fills ja han de suportar en aquestes situacions.**

Ajudar a guarir les ferides dels pares i donar-los suport espiritual és un bé per als fills, que necessiten el rostre familiar de l'Església que els acompanyi en aquesta experiència traumàtica. El divorci és un mal, i l'augment del nombre de divorcis és motiu de preocupació.

Per això, la nostra tasca pastoral més important pel que fa a les famílies és enfortir el seu amor, ajudant a guarir ferides per tal de prevenir que aquest drama de la nostra època s'estengui més» (AL 246).

Potser convé que fixem l'atenció en un detall molt rellevant: el papa Francesc subratlla la ineludible necessitat de guarir les ferides, sigui quina sigui la persona que les hagi causat. No es tracta de cercar els culpables, sinó de donar un cop de mà als qui han estat perjudicats pels errors comesos.

- Quina és la teva opinió sobre el caràcter de les reflexions proposades pel papa Francesc? T'han semblat realistes?
- Si coneixes alguna família que es troba en aquesta situació, és al teu abast fer alguna cosa per ajudar els pares o els seus fills a evitar algunes de les naturals conseqüències de la ruptura familiar?

© Dana Berry/NASA

Un miler de científics van participar en aquesta excepcional troballa.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Col·lisions entre forats negres i estrelles de neutrons

FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Per als astrofísics, la detecció de fenòmens violents en el cosmos és sempre un motiu d'interès perquè contribueix a un millor coneixement de la realitat de la natura i les seves lleis. Un d'aquests esdeveniments és el xoc entre astres. Com sabeu, hi ha moltes estrelles dobles a l'univers; és a dir, dos estels pròxims units per la gravetat que orbiten l'un entorn de l'altre. Aquest moviment pot acabar unint-se tots dos en un sol astre, com caient un sobre el company. Això és cosa coneguda. Però quan els dos en qüestió són de gran massa, el fenomen és espectacular, físicament parlant, i motiva els observadors a fer-ne un bon estudi, per veure com actuen les lleis físiques en aquest cas.

I és que en un fenomen molt violent es pot captar el que Einstein va predir que havia de passar: emissió d'ones de gravetat. Aquesta predicció del gran físic es pogué comprovar que era certa precisament captant aquesta mena d'ones en la col·lisió de dos forats negres el 2015. No va ser fàcil, però s'arribà a la certesa de l'existència d'aquestes ones gravitacionals quan hi ha un xoc d'aquesta envergadura. També del de dues estrelles neutròniques (que, com sa-

beu, són de gran massa) se'n pogué treure més tard la mateixa conclusió. Però ara s'ha publicat un fet més extraordinari encara: la col·lisió d'una estrella neutrònica amb un forat negre; precisament se n'han captat dos casos, un el 5 de gener del 2020 i l'altre el dia 15 del mateix mes. I s'ha donat molta importància a la troballa. Ha estat obra del treball conjunt d'una anàlisi meticulosa de les dades duta a terme per tres observatoris: l'europeu VIRGO, l'americà LIGO i el japonès KAGRA. I hi han pres part gairebé un miler de científics (entre ells, un grup de la Universitat de les Illes Balears i un altre de l'Institut de Ciències del Cosmos de la Universitat de Barcelona). Certament, no era fàcil: no hi ajudava cap visió lluminosa (els forats negres són invisibles i les estrelles neutròniques són de dimensions petitíssimes, malgrat ser de gran massa), i tot s'havia de deduir de les ones gravitacionals captades. L'anàlisi donà que els xocs s'havien realitzat a uns 9.000 i 10.000 anys llum de distància respectivament.

La troballa deu tenir importància si els científics ens diuen que la té. Nosaltres no hi sabríem afegir res més.

GENT DE CASA

Mn. Joan Josep Vallicrosa i Maynou

JOAN PALLARÈS-PERSONAT
Historiador

Al cap de més de deu anys de *Gent de Casa* i prop de tres-centes biografies, és habitual que els lectors recomanin un determinat personatge. És el cas d'una amable petició per parlar de Mn. Joan Josep Vallicrosa i Maynou, sacerdot exemplar, amb la singularitat d'haver estat cinquanta-cinc anys en una mateixa parròquia, temps suficient per haver batejat —en algun cas— tres generacions d'una mateixa família.

Nascut a Fogars de Montclús el 1928, entra al Seminari just acabada la guerra i va ser ordenat a la multitudinària cerimònia del Congrés Eucarístic del 1952. Va anar de vicari a Sant Vicenç de Jonqueres, a Sabadell, per passar poc després a Granollers; a les hemeroteques el veiem present en la rígida vida social d'aquells anys. De coadjutor de Sant Esteve de Granollers va ser traslladat, com a vicari, a Santa Maria del Mar, a Barcelona.

El 1959 retornava al Vallès, a Santa Maria de Llerona, d'on ja no es mouria més. Dotat per al cant, el 1963 en una cerimònia presidida per l'abat Escararé, i també en anys successius, entonava el *Plany de sant Esteve*, en català medieval, a la Doma, a la Garriga.

El 1968 continuava de regent de Llerona, ecònom de Sant Genís de l'Ametlla i coadjutor de Sant Pere de Bigues i Sant Fèlix de Canovelles. Ecònom de Sant Esteve de Granollers entre el 1977 i el 1979, també exercí d'arxipres-

te en diverses ocasions als anys setanta i de vicari episcopal a la zona del Vallès Oriental entre el 1973 i el 1977; el 1963 seria capellà de Tropes Sanitàries de Granollers i el 1991 va aparèixer el seu llibre *Santa Maria de Llerona, un poble amb arrels*, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

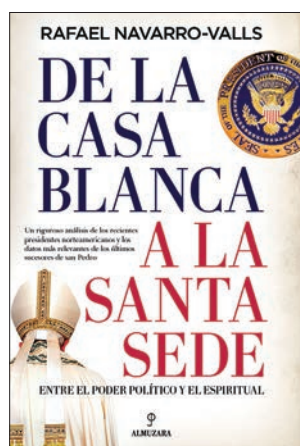
Tot i que a primer cop d'ull pugui semblar un rector d'una tranquil·la parròquia rural en una terra que poc a poc s'industrialitzava, va ser sempre un home inquiet que no eludia responsabilitats, molt actiu en la seva tasca i donava la cara quan calia. Durant un temps va fer també de professor d'institut.

Ferm defensor de l'entorn, a començaments del segle XXI seria un puntal en la lluita ciutadana contra el desgavell urbanístic a les Franqueses; en la divisió de l'arquebisbat de Barcelona, restà dins de la diòcesi de Terrassa. Amic de tothom, bonhomíós i gran conversador de qualsevol tema, era estimat i respectat. El 2009, en fer cinquanta anys a Llerona, fou reconegut per 300 persones, entre elles, el president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, de qui n'havia oficiat el casament el 1982.

Malalt i amb 86 anys, moria, convalescent, a la residència Santa Susanna de Caldes de Montbui, el 30 de desembre del 2014. Va ser enterrat el 2 de gener a Llerona, en una cerimònia presidida pel bisbe de Terrassa.

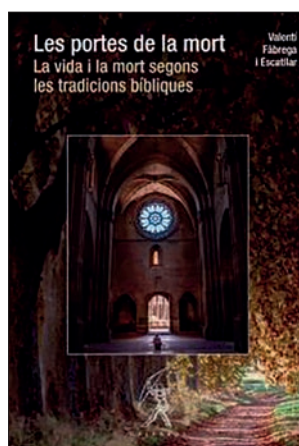
Mn. Vallicrosa era estimat i respectat per tothom.

RAFAEL NAVARRO-VALLS

De la Casa Blanca a la Santa Sede
Editorial Almuzara, 2022, 238 pàg.

En aquest llibre s'analitzen els dos grans centres de poder de la terra: l'espiritual, el protagonista del qual resideix a Roma (Vaticà), i el polític, amb seu a Washington (Casa Blanca). De Kennedy a Biden y de Joan Pau II a Francesc coneixerem les grans fites dels inquilins de la Santa Seu i del Despatx Oval.

VALENTÍ FÀBREGA I ESCATLLAR

Les portes de la mort
Galerada, 2022, 209 pàg.

L'altra vida és un tema d'interrogants sense resposta fàcil. La denominada escatologia, que s'ocupa del destí humà després de la mort, ha estat sempre una de les matèries particularment controvertides. Al contrari dels continguts de fe, les concepcions escatològiques afecten molt directament aquesta vida concreta i el sentit que li vulguem donar.

TAMSEIN GRIMMER

Jugamos a ser superhéroes
Narcea Ediciones, 2021, 231 pàg.

Jugamos a ser superhéroes destaca l'enorme potencial que té aquest joc imaginatiu a l'hora de fomentar l'aprenentatge. És un recurs essencial per als educadors, professionals de l'educació i tota persona interessada en la formació de la infància i l'aprenentatge dels infants.

CARLA GRACIA

Ens recordaran
Univers, 2022, 238 pàg.

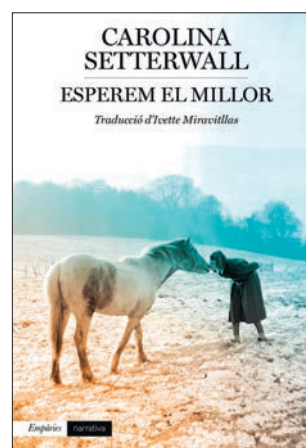
Ens recordaran duu el lector a l'estiu del 1794 que Goethe i Schiller van passar junts, uns dies que van esdevenir crucials no només pel que fa a la seva obra, sinó també pel que fa a la seva relació personal. Aquest llibre és, sobretot, la història d'una amistat, de l'home que s'amaga rere el mite, de les seves il·lusions i dels seus anhels.

RAFAEL TARRADAS BULTÓ

El valle de los arcángeles
Espasa, 2022, 645 pàg.

Barcelona, primavera del 1864. Gabriel Gorchs, fill únic del baró de Santa Ponsa, viu al fosc palau gòtic de la seva família. De sobte, una tragèdia el converteix en l'hereu d'una important plantació al Carib. Una història que, amb el teló de fons de la profunda injustícia del sistema esclavista, ens parla de l'abisme entre amos i esclaus.

CAROLINA SETTERWALL

Esperem el millor
Empúries, 2022, 440 pàg.

Un dia, mentre s'ocupa del seu nadó, la Carolina rep un correu electrònic inesperat del seu company, en què l'informa de les seves contrasenyes i altres detalls pràctics en cas que ell mori. Poc temps després, mor durant la nit. Una història de dol i superació, de maternitat i sobre la dificultat d'estimar.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA
andreu.sotorra@gmail.com

Prohibit encendre foc al bosc

L'autora Anja Hilling (Lingen, Alemanya, 1975) es mira al mirall de Shakespeare. El drama de la seva obra *Animal Negre Tristes*, que sembla escrita avui mateix, ve en realitat del 2007 i ja es va estrenar el 2008 a Hamburg. L'obra, que es podria qualificar de «poema èpic», ha reposat força temps al calaix de La Beckett fins que ha trobat el moment (la incertesa actual), l'equip (la maduresa inqüestionable de tot el repartiment) i la direcció (la consolidada validesa de Julio Manrique) que s'hi poguessin enfrontar amb totes les garanties.

El resultat ha estat un dels esclats escènics més sorprenents i gratificants de la temporada. He dit que era un «poema èpic». Caldria afegir que em refereixo a un «poema èpic contemporani». No hi ha

ciència-ficció ni gènere fantàstic ni accions llegendàries sinó un cru realisme tintat de dolor intens que acaba portant a la memòria dels espectadors moltes escenes tràgiques viscudes de debò com les que relata l'obra.

Un grup d'amics de professions liberals fan una escapa-

da al bosc on es deleixen amb la mirada bucòlica d'allò que no troben a l'asfalt de la ciutat (primer acte: *Animal*) i on es permeten encendre un foc per gaudir de l'espurneig de les flames i acompanyar la barba-coa que tanca el sopar (segon acte: *Negre*). Però el foc amenaça i crema de nit. Una espurna d'algun dels cigarrets? Una brasa de la foganya mal apagada? Les conseqüències acaben en tragèdia. I la tragèdia de la natura es converteix en la tragèdia personal de cadascun d'ells (tercer acte: *Tristes*).

Animal Negre Tristes és un espectacle total que té a primera línia de l'escenari cadascun dels intèrprets. Si bé el planteig (presentació dels personatges) i el nus de l'obra (incendi del bosc) es desenvolupen molt simbòlicament amb la imatge i el moviment coreogràfic, és a l'hora del desenllaç quan l'obra adquireix més valor dramàtic i és quan penetra amb més intensitat en l'emoció de l'auditori que assisteix, amb el cor en un puny, a un silenciós i compassat fosc final amb un emotiu cantusseig gairebé imperceptible que acaba deixant molts espectadors amb un nus a la gola mentre a l'escenari queden tots els personatges en un mar de cendra com «animals» ferits, «negres» pel foc i devorats per la «tristesia».

© David Ruano

L'actriu Mima Riera, en una de les escenes de l'obra de la Sala Beckett.

«ANIMAL NEGRO TRISTES»,
d'Anja Hilling
INTÈRPRETS: Joan Amargós,
Màrcia Cisteró, Mia Esteve,
Norbert Martínez, Jordi Oriol,
Mima Riera, David Vert i Ernest
Villegas
DIRECCIÓ: Julio Manrique
Sala Beckett, Barcelona.
Fins al 6 de març

AMB BON HUMOR

CRÍTICA LITERÀRIA

JOSEP M. GRAU I PUJOL
Historiador

La petjada dels occitans

VALENTÍ GUAL VILÀ
RAIMON MASDEU I TÉRMENS

La immigració occitana a la Catalunya moderna
Rafael Dalmau, 2021, 96 pàg.

Aquest volum és una síntesi basada en els nombrosos estudis sobre la immigració occitana al nostre país. L'època estudiada és la moderna, a les acaballes del segle XV, quan finalitza la guerra entre Joan II i la Diputació del General (1472) i posteriorment se signa la Sentència Arbitral de Guadalupe, que posa fi a les revoltes dels remences (1486). La lluita pel domini d'Europa entre l'emperador Carles V i el rei francès Francesc I, situarà la Catalunya Nord com a escenari d'enfrontaments militars, circumstància que continuarà en les guerres dels 30 anys (1618-1648) i dels Segadors, que malauradament per nosaltres es tancarà amb la mutilació dels Comtats en el Tractat dels Pirineus (1659).

Gual i Masdeu segueixen les dades aportades pels historiadors Jordi Nadal, Emili Giralt, Josep Iglésies, Joan Peytaví, Carles Millàs i altres. A partir del 1620 s'inicia el declivi migratori francès que es tancarà el 1660. Hom exposa percentatges i mitjanes, així entre 1547-1720, un 9-10% dels homes que es casaven a Catalunya eren francesos, si bé aquestes xifres poden doblar-se segons les comarques. La migració tant podia ser solitària (sobretot masculina), com familiar. Cal recordar també que els salaris eren més elevats al Principat que a França. Si ens passem per la Catalunya Vella i repassem els cognoms més habituals és fàcil de constatar la petjada que els occitans deixaren al nostre país. La genealogia és un altre mètode per esbrinar les nostres arrels, és el que ha fet Lluïsa Marsal en un extens i rigorós article aparegut a la revista electrònica *Podall* núm. 8 (2019) de Montblanc.

La lectura del llibre és un bon exercici mental per entendre que tots som fills dels moviments migratoris i aquests han estat una constant en el passat i el present.

RAUXA

Ara és l'hora

La crisi econòmica que arrosseguem des de fa anys es tradueix en un malestar social creixent. Històricament, són situacions inestables com aquesta les que han afavorit canvis socials importants i, en alguns casos, fins i tot revolucions. Quan per a una part important de la població les condicions de vida es deterioren sense que hi hagi perspectives de millora, i es percep que la injustícia s'estén impunement com una taca d'oli, les ganes de capgirar-ho tot acaben pesant més que la por de perdre-ho tot. Llavors l'esclat social és possible. Per tal d'evitar-ho, en els règims autoritaris —ho hem vist fa ben poc al Kazakhstan— el poder opta preferentment per la repressió directa, fent ús obert de la violència sense cap remordiment. Per contra, en els nostres països democràtics es procura sempre canalitzar aquest malestar obrint vàlvules d'escapament, arribant a acords i fent concessions que han de ser reals i efectives. L'objectiu és, sigui com sigui, evitar la violència generalitzada i qualsevol daltabaix irreparable. No cal dir quin dels dos sistemes és preferible. El nostre model democràtic és un delicat joc d'equilibris que, tot i ser imperfecte, ha demostrat ser massa valuós per fer-lo malbé. És en les adversitats, i no pas en temps de bonança, quan afloren les veritats col·lectives i es posa a prova la responsabilitat dels governants, i alhora l'honestetat de l'aposta per la democràcia per part de tots els ciutadans i agents socials. Ara ens trobem en un d'aquests moments.

EDUARD BRUFAU

Agenda

Internet

FAMÍLIA SALESIANA

La nova web de la Família Salesiana, www.famigliasalesiana.org, aprofundeix en les identitats dels grups i moviments inspirats en el carisma i la missió de Don Bosco.

Barcelona

SET DIUMENGES DE SANT JOSEP

El **diumenge 20 de febrer**, al santuari de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona, a les 10.00, eucaristia (català); a les 11.00, dolors i goigs de sant Josep, predicats per Mn. Pere Montagut; a les 12.00, eucaristia (castellà); a les 13.00, activitat cultural; a les 19.30, eucaristia (castellà).

PARES TEATINS

El **diumenge 20 de febrer**, a les 17.30, concert de piano i de flauta travessera a favor de la Fundació Manos Providentes. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

EFFATHÀ

El **dimecres 23 de febrer**, a les 18.00, dins del curs *Coneixement de Catalunya i espiritualitat*, Salvador Palomar parla sobre *La cultura popular i associacionisme*. Inscripcions: www.cristiansdebase.cat/formulari-de-matricula-curs-de-coneixement-de-catalunya-i-espiritualitat.

PREGÀRIA

El **dijous 24 de febrer**, a les 19.00, taller-escola de pregària al Casal Don Bosco (pepe.alaman@salesians.cat).

EN ADORACIÓ

El **dijous 24 de febrer**, a les 20.30, pregària a l'església del Sagrat Cor (c/ Casp, 27 – Barcelona).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 26 de febrer**, a les 9.45, recés de silenci contemplatiu amb Glòria Andrés, Lúcia Roig i Esteve

Fornaguera. Inscripcions: activitats-puelles@gmail.com.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

Els **dijous del 3 al 24 de març**, a les 19.00, seminari *La «Fratelli tutti» des d'una mirada social* coordinat per Oriol Prado; els **dijous del 3 de març al 7 d'abril**, a les 19.00, seminari *Eutanàsia, qüestions ètiques al voltant del final de la vida* amb M. Luisa Morales (www.cristianismejusticia.net).

Girona

ORDENACIÓ

El **diumenge 20 de febrer**, a les 17.00, ordenació presbiteral de Mn. Edgar Jaulent a la catedral de Girona.

Sant Feliu de Llobregat

CATEQUESI

El **dilluns 21 de febrer**, a les 19.00, Mn. Joan Peñafiel imparteix una catequesi sobre *Com llegir textos bíblics de manera que ens ajudin en la vida de fe i en la pregària* a la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat.

Tortosa

HOSPITALITAT DE LOURDES

El **diumenge 20 de febrer**, a les 11.00, festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes a la catedral de Tortosa.

Vic

MUSEU EPISCOPAL DE VIC

El **diumenge 20 de febrer**, a les 12.00, visita guiada *Recorregut medieval*.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per les dones religioses i consagrades, agraint-ne la missió i valentia

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

[/catalunyacristiana](https://www.facebook.com/catalunyacristiana)

[@catcrist](https://twitter.com/catcrist)

[catalunya_cristiana](https://www.instagram.com/catalunya_cristiana)

[Catalunya Cristiana](https://www.youtube.com/CatalunyaCristiana)

Director: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Mar Álvarez, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Fernando Cordero, Jaume Gabarró, Antonio Gil, Josep Maria Grau i Pujol, Joan Guiteras, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Francesc Riu, Jordi Sánchez Torrents, Lluís Serra, Andreu Sotorra, M. Claustre Solé, Jaume Sidera, Sebastià Taltavull, Teodor Suau, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:
Macià Grau

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA
Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

IGNASI MIRANDA

El laic David Fornieles, de 42 anys i fill de Sabadell, ha estat nomenat director de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa a Espanya. Substitueix en el càrrec el jesuïta Javier García Ruiz de Medina, que ha estat els darrers quinze anys al capdavant d'aquesta obra pontifícia. Des de l'any 2003, Fornieles ha format part del Consell internacional de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa.

Com ha rebut el nomenament de director de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa a Espanya?

Amb una sensació de gratitud per la confiança que han dipositat en mi, per part de la direcció internacional, de la Conferència Episcopal Espanyola i de la Companyia de Jesús, tenint en compte que és una obra encomanada internacionalment a la Companyia i que per primera vegada assumeix aquesta missió a Espanya una persona que és laica. Per tant, aquest nomenament l'he rebut amb molt agraïment i alhora amb molta responsabilitat. Sé que compto amb la pregària de moltes persones i sobretot amb la força de l'Esperit, que, com diu sant Pau, ens ajuda en les nostres febleses, i això em dona molta pau i serenor.

Com està organitzada actualment la Xarxa Mundial de Pregària del Papa?

La Xarxa ha fet un procés de recreació des de l'any 2010, quan s'anomenava llavors Apostolat de l'Oració—el nom amb què va néixer el 1844—, fins al que som avui. Actualment es presenta bàsicament com un servei a l'Església universal, a tots els catòlics que, d'alguna manera, vulguin revifar, despertar, renovar o viure en profunditat el caràcter missioner que ens prové del baptisme. Precisament per això, per ser un servei a l'Església universal, el Sant Pare el va assumir personalment l'any 2018 com a obra pontifícia i darrerament, el 2020, com a fundació vaticana.

Quins són els seus objectius fonamentals?

David Fornieles, nou director de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa a Espanya

«Aquesta obra pontifícia ens convida a ser apòstols en la vida diària»

Pregar i viure els reptes que l'Església i la humanitat tenen avui dia, que se'ns concreta en aquestes intencions que el Papa ens ofereix cada mes. I convidar-nos a ser apòstols en la vida diària. Per fer-ho, proposem un ritme de pregària en diversos moments durant el dia, especialment en l'oferiment personal al matí i amb la revisió a la nit. Disposem d'una aplicació, que es diu Click To Pray, que ofereix aquests materials per a la pregària i per a la reflexió. En definitiva, la Xarxa proposa viure una actitud de disponibilitat apostòlica, de disponibilitat a la missió, i en concret a una missió de compassió.

Com es du a terme aquest projecte?

A partir d'un itinerari espiritual, que hem anomenat El Camí del Cor, el qual pretén obrir-nos a l'Esperit Sant i treballa per unir la nostra

vida i el nostre cor a la vida i al cor de Jesús. Així ha estat des de l'inici i continua sent-ho fins al moment present. La base de la nostra espiritualitat, el doll d'on bevem, és el cor traspasat de Crist, obert a la creu i ara gloriós i ressuscitat, que ens mostra el seu amor i la seva compassió, i que som cridats a viure i a imitar.

Com s'elabora el text de la intenció mensual del Papa?

El Consell internacional de la Xarxa Mundial de Pregària del Papa fa una proposta del text i el presenta al Sant Pare. Ell fa una revisió del text i, tot i que n'hagi aprovat la redacció, el papa Francesc sempre hi incorpora alguna frase. Fins i tot en el moment d'enregistrar-lo, com que és molt espontani, el Papa inclou sovint paraules o frases que no hi estan previstes.

ROCA,
100 ANYS
D'HISTÒRIA

més a la teva
botiga Roca
i a **roca.es**

Tota una vida junts formant part
de la vida de moltes famílies, tenint cura
de tu i dels teus.

Roca es projecta cap a un futur
cada vegada més net i confortable,
oferint-te els productes més innovadors,
per fer-te la vida més fàcil.

Ja hem començat a escriure un nou futur
amb tu, el futur comença ara.

Roca